DIREKT ★ AKTION

NR 3/99 (17) JUNI-AUGUSTI 1999 15 kr SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

INNEHÅLL

nr 3/99

SHITZ VS SLITZ nu får de svar på tal

-Det värsta påhopp jag varit med om.

Så uttalade sig Mats Drougge, chefredaktör för "herr-tidningen" Slitz, efter att tusentals fejkade löpsedlar med rubriken "Shitz" plötsligt satt uppklistrade i Stockholm. Bakom affischerna står en grupp inom AFA (Antifascistisk Aktion), som har inlett en kampanj mot de kvinnofientliga tidningarna Slitz, Café, Hemingway och Playboy. D.A. träffade Karin och Agnes, två av de aktiva i gruppen, för att ställa några frågor.

Läs på sid 4-5

FÖR MÄN MED HJÄRNAN PÅ FEL STÄLLE

SHITZ

SVERIGES 6 VIDRIGASTE OCH TÖNTIGASTE GRABBAR

Mats Drougge (Slitz)
Stefan Jensen (Slitz)
Fredrik Helmertz (Café)
Carl Serung (porrackel)
Johan Ohlson (Svenska Playboy)
Conny Hallin (Hemingway)

VI GÖR VAD VI KAN!

VI GER INTE EFTER FÖR FEMINISTERNA!

"VISST ÄR DET GOTT!"

ÄR DIN FLICKVÄN UPPNOSIG?

HJÄLP! ÄR MIN SNOPP FÖR LITEN?

JAKTEN PÅ DEN PERFEKTA AVSUGNINGEN

TJEJER GILLAR HÅRDA TAG

Mats Drougge chefredaktör (Slitz):
"Vi är schyssta killar, ansvarsfulla män, som emellertid spårar ut ibland, i små anfall av grabbighet, på ett fullkomligt normalt och sunt vis. ...."

Tidningarna Slitz, Café, Playboy och Hemingway sprider ett sjukt kvinnoideal (och mansideal), objektifierar kvinnor (dvs reducerar kvinnor till kroppar) och bygger på och skapar föreställningen om att kvinnor är till för att tillfredsställa män. De är med och skapar och rättfärdigar en manschauvinistisk trend och legitimerar ett förlöjligande av kvinnors kamp för rätt till frihet från förtryck. Själva uppger de att de bara är roliga, skämtar och "hyllar det sexiga hos det motsatta könet".

För mer information skriv till: SHITZ, c/o AFA Stockholm, Box 38196, 100 64 Stockholm. E-mail: shitz99afa@hotmail.com

bob hund

–En låt som vi spelade i början hade ett parti när Conny gjorde ett steppsolo, folk kollade rätt konstigt men vi hade jävligt roligt, det har vi fortfarande.
Läs om bandet som tagit den långa vägen, gått utanför dom stora media kanalerna och behållt känslan.

Läs på sidan 10-11

Sommarläsning

På prinsbröllop – D.A. i Indien

Läs på sid 22-23

red

Till försvar av arbetsrätten

Den 28/4 röstades en motion igenom angående ändringar i LAS (Lagen om anställningsskydd). Lagförändringen hade lagts fram av Miljöpartiet tillsammans med de borgerliga partierna, och den röstades igenom med bara en rösts övervikt. Förändringen i lagen gör att företagare som har ett företag med upp till tio anställda får undanta två personer från turordningslagen.

Turordningslagen fungerar enligt principen "först in - sist ut", och innebär att den som först har blivit anställd är den som sist ska bli avskedad. I den borgerliga propagandan framställs det som att LAS är en föråldrad regel, vars syfte mest är att försvåra för ungdomar att ta sig in på arbetsmarknaden, eftersom nyanställda ungdomar därmed löper mycket större risk att bli uppsagda än äldre som jobbat längre. Borgarna och SAF satsar nu hårt på att sprida budskapet "ungdomar vill inte ha någon anställningstrygghet - de vill ha flexibilitet". Alltså måste vi fråga oss om denna flexibilitet och frihet gynnar oss eller bara de rika.

Att företagen inte får avskeda hur som helst och vem som helst ger en viss trygghet, även om de ofta hittar tricks för att komma runt reglerna. När de borgerliga partierna vann valet -94 så genomfördes en försämring av arbetsrätten. Den visade sig slå hårdast mot kvinnor som väntade barn eller hade småbarn, kvinnor över 55-60 år och invandrargrupper som redan hade det svårt på arbetsmarknaden. Det är inte lönsamt för kapitalisterna med gravida kvinnor och gamla människor, och ett avskaffande av anställningstryggheten skulle betyda att det blev fritt fram att avskeda folk av dessa anledningar.

Man kan tycka att Miljöpartiets motion om några små inskränkningar i arbetsrätten var ganska betydelselös. Men den har öppnat vägen för större försämringar. För det är så borgarna gör när de går på offensiven – efter att de har fått igenom en liten del av sina krav sätter propagandamaskinen igång och de ger sig inte förrän de fått igenom alla. Ger man dem ett lillfinger tar de hela handen. En kort tid efter att förslaget gick igenom kom SAF, kapitalisternas propagandaorganisation med en enorm budget, med förslaget att helt ta bort arbetsrätten och låta företagen sparka vem som helst, hur som helst. Miljöpartiet borde ha förstått att deras stöd till borgarna skulle leda dit. Förhoppningsvis inser alla andra att Miljöpartiet inte är att lita på.

Men det viktigaste med arbetsrätten är att den är ett litet, litet skydd mot kapitalets diktatur på arbetsplatserna. Arbetsrätt innebär yttrandefrihet. Om företagets ägare har rätt att avskeda vem som helst och i vilken ordning som helst, så väljer de självklart att sparka dem som de inte gillar. Arbetare som har sagt vad de tycker om missförhållanden på jobbet eller som är fackligt aktiva åker ut först av alla vid nedskärningar. En kvinna som anmäler en tafsande chef lär också sitta löst. Om LAS avskaffas kommer den som vågar höja sin röst att kunna bestraffas med arbetslöshet.

LAS är alltså grundläggande för yttrandefriheten, detta begrepp som borgerliga debattörer ibland älskar att hänvisa till, till exempel när de fördömde SUF:s motdemonstrationer mot rasisterna i Det Nya Partiet förra sommaren. Då kallade de SUF:s agerande för ett hot mot yttrandefriheten, trots att vi bara använde oss av den. När yttrandefriheten för arbetare hotas är dessa demokratins förkämpar däremot knäpptysta.

Så fungerar vår borgerliga demokrati – den omfattar inte arbetsplatserna, stället där de flesta av oss tillbringar en stor del av vår tid. Där kan man få sparken om man säger vad man tycker, där är det chefen som är diktator och de anställda har ingen möjlighet att välja en ny vart fjärde år. Borgarnas "demokrati" gäller bara i en begränsad del av vår tillvaro.

Borgarna har alltså mage att hävda att demokratin hotas om vi skiter i EU-valet, samtidigt som de är på väg att avskaffa yttrandefriheten på arbetsplatserna...

Arbetsskada

Före detta Vita huspraktikanten Monica Lewinsky har väl vid det här laget kunnat lägga politiken på hyllan och leva ganska gott på inkomster som författarinna och intervjuobjekt. Denna sysselsättning har förstås också sina baksidor: Alla signeringsjobb Monica gjort har lett till en axelskada, som riskerar att förvärras om hon inte är mycket noga med hur hon sitter när hon skriver.

Allt enligt uppgift från tidningen Skogsindustriarbetaren som lyckats komma över Monicas "rider" (det vill säga ett utskick till arrangörer med särskilda krav och önskemål.)

Vi kan bara beklaga och hoppas att Monica är ordentligt arbetsskadeförsäkrad.

Förbjud er själva, Kd!

Med tydlig syftning på NSF och andra nazistgrupper vill Kristdemokraterna nu, i polismordens fotspår, förbjuda medlemskap i "kriminella organisationer". Med det menar de alla organisationer där det finns "skäl att tro att de kommer att syssla med kriminell verksamhet".

För att statuera exempel kan de ju då börja med att förbjuda sig själva. I alla fall så tycker vi på D.A. att vissa kristdemokraters uttalanden om att kvinnomisshandel är helt OK och att transsexuella borde skjutas, visar på stor risk för att partiet kan komma att ägna sig åt brottslig verksamhet.

Nazi-blues?!

Ja, ibland undrar man verkligen hur vissa får sina idéer att gå ihop. Men rekordet för den här gången tar nog ändå Kenneth Andersson, Stockholms näst galnaste närradionazist. I ett utskick på internet klagar han över att radion inte spelar någon "vit" musik. Så här skriver han: "rapande negrer, techno, skräpdisco etc. Var finns all annan musik? Vi menar allt ifrån svenska visor till hårdrock, country, blues."

Stå på dig, Kenneth. Blues har naturligtvis alltid varit de svenska ariska krigarnas musik. Att det skulle vara musik

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion. Ansvarig utgivare är Linda Wagenius. I redaktionen: Dharana Favilla, Nina Lahtinen, Linda Wagenius, Martin Larsson, Matilda Köhlmark, Ulf Johansson, Christoffer Karlsson, Ola Brunnström, Karin Nyman, Erik Mellsjö, Mattias Pettersson, Mikael Boberg och Olle Svensson. Adressen är Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-673 11 15. Hemsida: Tillfälligt ur funktion E-post: direkt.aktion@usa.net Skicka gärna in artiklar, insändare, kritik eller beröm. Att prenumerera kostar 80 kr för 6 nummer, stödprenumeration 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7. Tryckt på Federativs Tryckeri. Nästa deadline: 1 Augusti. ISSN 1403-381X

skapad av svarta slavar i protest mot de vitas förtryck är inget annat än en lögn som den judiska ockupationsmakten har hittat på...

Tack för presenterna

Nej, vi kan inte låta bli att dra en historia till om våra ariska krigare. Smaka på den här:

Första maj i Stockholm 1999. Solen skiner och tusentals vänsterdemonstranter av alla de slag är ute på gatorna. Och vad gör nazisterna i Stolta Skins? Jo, de packar ner hela sitt medlemsregister i en väska och sätter sig och dricker öl mitt i Gamla Stan.

Ni har förstås redan räknat ut hur historien slutade. När det anarkistiska första maj-tåget gick genom Gamla Stan, på väg för att ansluta sig till syndikalisttåget, blev de små benskallarna så skraja att de släppte sina väskor och rusade. Väskorna konfiskerades, och deras innehåll förgyllde eftermiddagen för många antifascister som tog igen sig efter demonstrerandet. Förutom Stolta Skins medlemsregister, som naturligtvis hamnade i rätta händer, fanns där massor av bira av märket Blågult (vad annars?) och underhållning som räckte ett bra tag. Såväl det helt underbara dokumentet "Stolta Skins lagar och förordningar" som nassarnas papper med frågor som de tänkte ha till en tipspromenad senare på dagen, gav upphov till många och långa skrattsalvor på sillunchen på Kafé 44.

Och nassarna själva då? Flera av dem gjorde det som nassar av någon anledning brukar gilla så här på försommaren – testade badvattnet med kläderna på. Ska bli spännande att se om de tänker göra om sina badbravader på Hultsfred i år, förra året badades nassar i både sjö och å. Med ett visst inslag av rätt motivation, kanske ska tilläggas.

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet

(utdrag ur SUF:s principförklaring)

Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF), är en anarkosyndikalistisk ungdomsrörelse vars mål är ett förverkligande av den frihetliga socialismen. Under denna övergår produktionsmedlen i allas ägo och förvaltas av de arbetande.

Alla människor är lika värda och därför har ingen människa rätt att bestämma över någon annan. Alla samhällssystem och ideologier som förutsätter att en grupp människor skall styra en annan leder därför till förtryck. SUF kämpar emot dessa och är för ett helt jämlikt samhälle.

Det borgerliga demokratibegreppet är begränsat till det politiska livet. Den centralisering som en stat innebär, har gjort att man inte heller där har uppnått någon acceptabel demokrati. SUF vill ersätta den partipolitiska parlamentarismen med en verklig federalistisk demokrati som också innefattar de ekonomiska, sociala och kulturella områdena. Trots att vi inte erkänner lagarnas auktoritet inser vi att de vunna demokratiska fri- och rättigheterna måste försvaras och utvecklas.

SUF ser den direkta aktionen som medlet för att förändra samhället och levnadsvillkoren. Endast därigenom kan det självansvar utvecklas som är socialismens förutsättning.

Liksom det frihetligt socialistiska samhälle som syndikalisterna vill skapa, är även SUF uppbyggt efter den federalistiska principen. Denna innebär att alla som berörs av ett beslut har rätt att delta i det. Ingen får dock, i organisationens namn, handla i strid med gemensamt fattade beslut.

VILL DU LÄSA HELA PRINCIPFÖRKLARINGEN? BESTÄLL FRÅN SUF:S SAMORDNINGSGRUPP, BOX 633, 801 27 GÄVLE

Antisexister klär Slitz:s redaktör

"Det värsta p[...] jag varit med

-Det värsta påhopp jag varit med om.

Så uttalade sig Mats Drougge, chefredaktör för "herrtidningen" Slitz, efter att tusentals fejkade löpsedlar med rubriken "Shitz" plötsligt satt uppklistrade i Stockholm. Bakom affischerna står en grupp inom AFA (Antifascistisk Aktion), som har inlett en kampanj mot de kvinnofientliga tidningarna Slitz, Café, Hemingway och Playboy. D.A. träffade Karin och Agnes, två av de aktiva i gruppen, för att ställa några frågor.

Vad är det som får er att rikta en kampanj mot just dessa tidningar?

– Detta är tidningar som på ett annat sätt än de vanliga porrtidningarna är accepterade att köpa. Men kvinnobilden som de förmedlar är nästan lika vidrig, säger Karin. De flyttar fram positionerna för porrindustrin.

Tjejerna är avklädda och förlöjligas ofta i texten. De skildras som kroppar som bara är till för männen. Männen som intervjuas är däremot utan undantag mäktiga och framgångsrika. Detta kombineras med positiva artiklar om porr, och en mängd texter som går till attack mot feminismen eller till exempel förklarar hur en flickvän ska bete sig för att pojkvännen ska bli nöjd (enligt Slitz ska hon strunta i sin egen orgasm, låta killen vara otrogen och hon ska städa, diska och tvätta). Precis som i de vanliga porrtidningarna skrivs det också om hur kvinnor vill ha "hårda tag" och "riktiga män".

När tidningarna kritiseras för sin kvinnosyn skyller de bort det genom att säga att det bara var på skämt. Denna ironiska attityd gör det naturligtvis svårt att angripa tidningarna utan att bli stämplad som en tråkig puritan.

–Det är därför vi har med både en ironisk affisch och ett allvarligare häfte i vårt kampanjmaterial, säger Agnes.

Men varför inriktar ni er på "grabbtidningarna"? Förmedlar inte t ex Veckorevyn lika dåliga könsroller, fast till unga tjejer?

– Det finns en viss skillnad i hur grovt tidningarnas budskap är, men att vi inte gör en kampanj mot Veckorevyn betyder inte att vi tycker att det är en OK tidning, svarar Karin.

Det var för några år sen som Slitz och Café utvecklades från att vara tidningar som mest handlade om musik, till att bli "manstidningar", och efter det dröjde det inte länge tills de blev vad de är idag. Nu befinner de sig inte långt från de renodlade porrtidningarna, utom i kioskernas tidningshyllor, där de placeras bland andra "accepterade" tidningar. Tack vare den smarta marknadsföringen har tidningarna haft stor framgång, med många prenumeranter och annonsörer. Och i slutet av 1998 startades ytterligare två liknande tidningar, Hemingway och Svenska Playboy, som en följd av dessa framgångar.

Hur har Slitz och de andra tidningarna reagerat på er kampanj?

– De känner sig utan tvekan hotade. Mats Drougge har polisanmält AFA-Stockholm, och Slitz har till och med anställt folk för att riva ner affischerna i Stockholm, berättar Karin och Agnes.

Dock lär det inte bli lätt för dem att stoppa affischkampanjen helt. Hittills har 15 000 affischer tryckts upp och de sprids nu över hela landet.

– Att Slitz upplever vår kampanj som ett hot känns som en framgång, säger Agnes.

Från allmänheten har det däremot nästan bara kommit positiva reaktioner. Massor av folk, mest kvinnor men även en del män, har hört av sig och sagt saker som att "det var på tiden att någon gjorde något". Kampanjen har också uppmärksammats av radion och tidningar, men där har det oftast gått ut på att den är ett angrepp på Mats Drougge personligen och det har bortsetts från kritiken av tidningarnas innehåll.

– Det positiva gensvaret gör att kampanjen redan känns värd mödan, säger Agnes.

Målet med kampanjen är att tidningarna inte ska ses som rumsrena. De ska inte säljas i vanliga affärer eller ligga framme på caféer. "Förhoppningsvis kan folk också till exempel se till att deras löpsedlar inte får sitta uppe", säger Agnes och Karin.

Mer tips på vad man kan göra finns i ett häfte som gruppen har sammanställt. Där finns också en djupare analys av tidningarnas innehåll och en mängd citat som visar på deras vidriga kvinnosyn.

MIKAEL BOBERG

Affischer och flygblad kan beställas mot portokostnad. Häftet kostar 10 kr.
Kontaktadress:
SHITZ
c/o AFA-Stockholm
Box 381 96
100 64 Stockholm
E-post:
shitz99afa@hotmail.com

FÖR MÄN MED HJÄRNAN
SHI
SVERIGES
6
VIDRIGASTE
OCH TÖNTIGASTE
GRABBAR
Mats Drougge (Slitz)
Stefan Jensen (Slitz)
Fredrik Helmertz (Café)
Carl Serung (porräckel)
Johan Ohlson (Svenska Playboy)
Conny Hallin (Hemingway)
SEX
JAKTEN PÅ DEN PERFEKTA AVSUGNINGEN
Vi läxar upp din tjej!
Har du skaffat porrpung än?
Förspel är onödigt.
Mats Drougge chef
" Vi är schyssta killar, a
som emellertid sp
i små anfall av g
på ett fullkomligt norma

Tidningarna Slitz, Café, Playboy och Hemingway sprider ett sju
kvinnor (dvs reducerar kvinnor till kroppar) och bygger pa och s
tillfredsställa män. De är med och skapar och rättfärdigar en ma
förlöjligande av kvinnors kamp för rätt till frihet fran förtryck. Sja
"hyllar det sexiga hos det motsatta könet".

För mer information skriv till: SHITZ, c/o AFA Stockh
E-mail: shitz99afa@hot

av

påhopp

om"

PÅ FEL STÄLLE

TZ

DOKUMENT
VI GÖR VAD VI KAN!
Vi gör allt för att flytta fram positionerna för porrindustrin och vi gör allt för att öka övergreppen på kvinnor.

MAKT OCH FRIHET
VI GER INTE EFTER FÖR FEMINISTERNA!
För mäns makt över kvinnor och för mäns frihet från jämlikhet.

INTERVJU
"VISST ÄR DET GÖTT!"
Mats Drougge smakar på ordet herrtidning.

SAMLEVNAD
ÄR DIN FLICKVÄN UPPNOSIG?
Metoder för hur du ytterligare kan förtrycka henne.

FRÅGA OSS
HJÄLP! ÄR MIN SNOPP FÖR LITEN?
Ska jag dumpa henne? Hur ska jag få henne i säng?

VETENSKAP
TJEJER GILLAR HÅRDA TAG
Stor undersökning bland herrtidningsläsare. Män, men inte kvinnor, har ett naturligt behov av att vara otrogna.

edaktör (Slitz):
svarsfulla män,
ar ut ibland,
abbighet,
och sunt vis. ...."

kvinnoideal (och mansideal), objektifierar
par föreställningen om att kvinnor är till för att
chauvinistisk trend och legitimerar ett
uppger de att de bara är roliga, skämtar och

Box 38196, 100 64 Stockholm
il.com

Slitz anlitar företag för att sprida lögner

Ingen av tidningarna som Shitz-kampanjen riktar sig mot har bemött kritiken med argument. Däremot har Slitz gått till våldsamt motangrepp mot AFA. Dels har AFA blivit polisanmälda, vilket ledde till att deras hemsida blev bortplockad. Dels har Slitz tagit hjälp av Jerry Bergström AB, en "PR-byrå" som anses vara en av Sveriges främsta. Detta företag betalas av Slitz för att göra tidningen mer accepterad. De har bland annat ordnat ett seminarium där det propagerades för "de nya manstidningarna".

JBAB sysslar även med något som kallas "krishantering", vilket innebär att man hjälper företag som har fått dålig publicitet när det till exempel har avslöjats att de förgiftar miljön, har dåliga förhållanden för arbetarna eller liknande. I detta fallet verkar det som om Jerry och hans kompisar har kommit fram till att kritiken mot Slitz och de andra "herrtidningarna" är sann, eftersom de inte ens försöker argumentera emot den. I stället har de lagt upp en hemsida på internet med syftet att utmåla AFA som terrorister. Tanken verkar vara att folk som letar efter AFA:s hemsida ska hitta till denna i stället, eftersom den riktiga sidan blivit bortplockad till följd av polisanmälan. JBAB:s sida med" information om AFA" är i stort sett en samling med citat ur sensationsartiklar i kvällstidningarna.

Efter lite luskande kommer det fram att det är Martin Kreuger, som jobbar med "krishantering" på JBAB, som har gjort hemsidan. D.A. ringde upp honom och frågade varför de har valt att svartmåla AFA istället för att försöka bemöta deras argument.

– AFA går inte att diskutera med, de talar ju inte om vilka de är. De får skylla sig själva, säger Martin Kreuger. Han förklarar också att internet-sidan bara är en liten del av deras kampanj för Slitz.

Så du kan lova att ni också kommer att försöka bemöta argumenten mot Slitz och inte bara svartmåla kritikerna?

Martin Kreuger, PR-konsult

–Nja, jo, på ett eller annat sätt, mer kan jag inte berätta. Men det kommer du nog att märka, lyder hans hemlighetsfulla svar.

Hemsidan målar upp AFA som anonyma och ljusskygga. Man kan fråga sig om det inte är lite märkligt att den då inte är undertecknad och att det inte framgår tydligt vem som har skrivit den och på vems uppdrag. Men den frågan kan Kreuger inte riktigt svara på.

Har ni på JBAB några principer eller kan ni tänka er att jobba åt vilket företag som helst?

–Vi är ett helt opolitiskt företag, men vi har absolut moraliska principer, förklarar Kreuger. Vi skulle till exempel aldrig göra PR för ett tobaksbolag.

Nähä. Men att få betalt av en kvinnoförnedrande "herrtidning" för att svartmåla deras kritiker går tydligen bra...

MIKAEL BOBERG

Strejk m… studentk…

Under strejken passar man på att driva med alla maktinstanser, här kyrkan.

Efter 36 år av inbördeskrig mellan gerilla och regering skrevs för tre år sedan ett fredsavtal under i Guatemala.

Mycket har förändrats men fattigdomen och förtrycket fortsätter alltjämt. 80% av Guatemalas befolkning lever på gränsen till existensminimum. Lidandet fortgår men även kampen!

Sedan 101 år tillbaka utför studenterna vid San Carlos Universitet (USAC) veckan innan påsk varje år "Huelga de dolores", som betyder "strejk mot alla smärtor". Detta för att demonstrera sitt missnöje med förtrycket och orättvisorna mot folket såväl i Guatemala som internationellt. Veckan fylls av politiska aktiviteter utförda av maskerade studenter.

Här berättar Pablo Armas, 25 år och före detta student vid San Carlos i Quetzaltenango om USAC och Huelga de dolores.

– USAC är Guatemalas enda statligt ägda universitet och finns i 8 städer. San Carlos fyller en viktig funktion som utbildning även för icke välbärgade, då privatskolorna har cirka 40 gånger högre avgifter. Universitetet har en stark vänstertradition med socialistiskt synsätt. Den kommunistiska ideologin har alltid varit utbredd bland studenterna och frontfigurer som Che Guevara och Sandino blandas med slagord som "Mientras haya pueblo, habrá revolución" (ung. "Så länge det finns folk, blir det revolution") som pryder universitetsväggarna. Varje USAC-universitet är uppbyggt som ett litet samhälle. Rektorn väljs vart fjärde år och för varje utbildning finns en studentförening för att öka demokratin. Från varje förening väljs sedan representanter till skolans styrelse.

> **Så länge det finns folk, blir det revolution**

Driva med maktinstanser

Huelga de dolores är en kritisk manifestation i form av satiriska angrepp mot förtryckarinstanser, främst mot den guatemalanska regeringen. Det firas veckan innan påsk "Semana Santa" (den största högtiden för Guatemalas katolska befolkning) eftersom katolska kyrkan tidigare haft ett stort inflytande och samarbete med regeringen. Åtta fredagar innan Semana Santa utför katolikerna sina religiösa aktiviteter. För att parodiera detta gör även studenterna varje fredag en satirisk bulletin över olika saker de ställt sig emot under det gångna året. Att driva med maktinstanser på alla nivåer med hjälp av vulgära ordlekar är vad som utmärker firandet.

Under Huelgan bär studenterna svarta/blåa Ku Klux Klan-liknande dräkter med huvor (kallade capuchas). Detta av två skäl. De spanska katolikerna använde under inkvisitionen liknande dräkter för att dölja sina ansikten när de dödade protestanter, "häxor" och andra "hädare". Studenterna använder dräkterna för att förlöjliga katolikerna, men främst för att skydda sin identitet. De riskerar annars att bli registrerade, fotograferade och mördade, metoder som regeringen använder för att avskräcka och kontrollera oppositionen.

Våld trots freden

1992, då en grupp studenter samlats för att manifestera, ingrep regeringsstyrkor och började rycka av huvorna. Det gick våldsamt till och tre studenter dog. För att idag få ett slut på behuvningen kritiserar makthavare och företagare studenterna genom att säga "Varför maskerar de sig? Är de rädda för något? Vi har ju skrivit under fredsavtalet."

-Men freden är långt ifrån perfekt. Våldet är utbrett och då det är regeringen som har mest auktoritet är det också lätt för dem att manipulera, säger Pablo.

Vad händer under Huelga de dolores?

Under hela veckan samlar capuchas in pengar till behövande. Av alla företag kräver de en summa pengar beroende av företagets storlek. En liten affär kan få betala motsvarande 100 kronor medan McDonalds krävdes på 25 000. Idén är att kräva mer av multinationella företag för att visa vilka det är som exploaterar och inte betalar.

Betalar företaget inte blir straffet nämligen en ansiktslyftning av deras fasad - studenterna målar natten till fredag de ställen som ej betalat med svart olja, graffitti, slagord och liknande. Det var ett rent nöje att på fredagmorgonen se en något annorlunda Ronald sitta utanför sin demolerade restaurang!

Programmet

Måndag: Rey Feo (Kung Ful) utses. En representant från varje utbildning håller ett satiriskt tal för att få fram ett politiskt budskap. Dessvärre är de vanligast använda orden puta (hora) och puto (bög). Alla talare har samma aktuella tema, för två år sedan var temat till exempel fredsavtalet. Publiken avgör segraren genom positiv eller negativ respons. Det är inte ovanligt med tomatkastning.

Onsdag: Kröning av Rey Feo. Många politiska uppträdanden. Listan med företag som inte betalat presenteras.

Torsdag natt: Målningen utförs. I sakta procession tågar capuchas genom stan följda av sympatiserande folkmassor.

Fredag: Desfile – en parad med protesterande capuchas. I år drev de mycket med Clinton-Lewinsky-affären, presidenten Alvar Arzu, militären, polisen och religionen. Privatiseringen av telefonbolag, elektricitet, post, järnvägar och eventuellt även vatten (!) var också ett återkommande ämne.

För att komma in på de olika aktiviteterna måste du lämna ett kilo ris, bönor, socker eller majs i dörren. Även detta för att ge till behövande.

Under hela veckan har studenterna dessutom enorma fester på universitetsområdet.

Bred front

Uppskattningsvis finns det i Quetzaltenango ca 2000 capuchas och i Guatemala city mellan 5000 och 10000.

Alla studenter är inte capuchas men det finns heller inget krav du måste uppfylla för att vara det, mer än att studera på USAC. Bland capuchas finns olika ideologier och även många utan bestämd ideologi. Gemensamt är kampen mot förtrycket. Pablo tror dock att det finns studenter som är med enbart för spänningen och för att få respekt.

Kvinnliga capuchas är i minoritet vilket givetvis har sin grund i

t alla smärtor -
mp i Guatemala

Maskerna skyddar mot registrering och är en del i skådespelet.

machokulturen. Jargongen mellan capuchas är mycket grov med många sexistiska "skämt". Många kvinnliga capuchas tycker inte om att vara lika vulgära och ofta anses de av allmänheten som "dåliga flickor" då det är ovärdigt av kvinnor att bete sig som män. Föräldrarna har dessutom hårdare kontroll över döttrar än söner, och studietiden är mer värdefull för kvinnor då de utan arbete är beroende av män.

Oviss framtid

Stödet från folket varierar. I Guatemala City, där regering och all centraliserad makt finns, är studentrörelsen mycket stark och stödet från folket enormt. I Quetzaltenango, som är en lugn stad hålls sällan manifestationer och motståndet från stora företag var i år stort. Många företag betalade inte och då capuchas kom för att måla möttes de av fysiskt motstånd. Studenter vid en privatskola kastade sten från fönster på tredje våningen och ett annat företag kastade rökbomber.

Polisen lägger sig av tradition inte i utan låter studenterna utföra sitt jobb. Men kritiska röster hävdar att capuchas inte respekterar fredsavtalet och demokratin. Förra året kallade företag som inte betalat på polisen och bad dem bevaka universitetet. Polisen fanns på plats utanför universitetet hela natten, omedvetna om att studenterna gått ut bakvägen och lugnt målade byggnader!

Framtiden för i vilken form "Huelga de todos los dolores" ska fortsätta är osäker, men att studenterna kommer fortsätta sin långa kamp för rättvisa är ett som är säkert. Eller som ordspråket säger :

¡CON CAPUCHA O SIN CAPUCHA.

EL ESTUDIANTE SIEMPRE ESTA EN LA LUCHA !

SARA OCH SUSANNA

Skolockupation i England

England har ett utbildningssystem som innebär att nästan bara borgarklassens barn äger tillträde till universiteten. För att få studera måste man betala skyhöga terminsavgifter, och detta leder naturligtvis till att klassamhället effektivt bevaras.

De senaste åren har avgifterna höjts, men nu börjar de som inte har råd att betala göra motstånd. I slutet av april fanns det på Sussex University 89 studenter som antingen inte hade råd eller inte ville betala och som hade skulder på över 10 000 kronor var. När skolan hotade att stänga av dem svarade de med att ockupera universitetets administrativa byggnad. Ockupationen, som i skrivande stund fortfarande pågår, är kompromisslös men inte våldsam. De har för avsikt att stanna tills deras krav är uppfyllt - att ingen elev skall stängas av för att de inte har råd att betala.

Ockupanterna ser inte heller sin kamp på universitet som avskild från omvärlden, utan solidariserar sig med andra offer för kapitalets offensiv i England. "Frågan om gratis utbildning är inte bara en studentfråga", skriver de bland annat i ett av sina uttalanden.

MIKAEL BOBERG

LÄS MER PÅ OCKUPANTERNAS HEMSIDA: WWW.GEOCITIES.COM/SOHO/DEN/4331

Solidaarisuus-revolutionära syndikalister på andra sidan Bottenhavet

I början av maj höll finska Solidaarisuus sitt årsmöte i Åbo. Vädret var varmt och soligt och alla var på gott humör efter ett lyckat första majfirande. Till allaktivitetshuset där mötet hölls kom en ständig ström av människor. De gick på möten eller uträttade något annat politiskt arbete. Banderoller målades för en kommande gatufest, bollar jonglerades och konstnärer arbetade i husets ateljéer. Det var helt enkelt mycket på gång i denna levande frihetliga miljö.

I Finland har det vuxit fram en liten, men aktiv, grupp av revolutionära syndikalister under 90-talet.

När SAL, den finska anarkistfederationen, gick med i IFA, den internationella anarkistfederationen 1997, fanns det kvar en kärna av fackligt intresserade aktivister, mestadels i Helsingfors, som ville satsa mer på den anarko-syndikalistiska linjen. De bildade en propagandagrupp, som nu har lokalgrupper på fyra orter och de är nu på väg att gå med i IWW, Industrial Workers of the World.

IWW är den ärorika amerikanska syndikalistiska organisationen som bildades av bland annat många skandinaver, till exempel Joe Hill. IWW har sektioner i många länder världen runt, men uteslutande i länder där engelska är förstaspråk. Eftersom det finska språket inte precis är besläktat med engelskan kan man undra hur det går ihop.

Men det är faktiskt inte så konstigt att kamraterna i Finland har beslutat sig för att gå med i IWW. Det finska inslaget i IWW har alltid varit stort. Under sin storhetstid hade IWW en enda dagstidning och den var på finska! Och fram till början av 80-talet har den positionen upprätthållits inom IWW:s General Secretary av finska ättlingar. Så kopplingen är inte så långsökt som man kan tro.

EU ROT OP!

Utöver några äldre medlemmar som lönearbetar, består gruppen till största delen av unga människor, mest studenter, vilket gör att Solidaarisuus mer liknar SUF än SAC. Mycket av deras arbete rör sociala frågor som ofta präglar yngre utomparlamentariska rörelser: kamp för tillräckligt med bostäder, kamp mot värnplikten (som är av oerhörd betydelse i det starkt militariserade finska samhället) och en växande anti-sexistisk medvetenhet. Solidaarisuus är också drivande i Finland i många internationella aktionskampanjer som till exempel den som pågick mot MAI-avtalet och mot EU:s växande makt.

EU:s säkerhetsråd

Beträffande EU ska två centrala EU-möten hållas i Finland under 1999. I mitten av oktober ska EU:s säkerhetsråd träffas i Tammerfors, och diskutera och planlägga EU:s inre säkerhet. Solidaarisuus planerar, i samarbete med SAL, en rad aktioner och demonstrationer som skall störa säkerheten kring arrangemanget så mycket som möjligt. Sedan i december, ska det första EU-toppmötet efter Köln hållas i Helsingfors. Där planeras bland annat en stor demonstration samt seminarier. Mer kring dessa händelser kommer att planeras på skandinavisk nivå under sommarens Motmakstsräff i Dalarna.

Under de senaste åren har ett bra samarbete upprättats mellan olika utomparlamentariska grupper på båda sidorna om Bottenhavet. Djurrättsaktivister har ett mycket bra samarbete och en AFA-grupp har sedan länge verkat i Helsingfors. Även de eko-anarkistiska Black and Green Days har fått många svenska deltagare att ta sig över havet. Båtresorna är billiga och kamratskapen god. Nu finns det även en vilja att utvidga det samarbetet på syndikalistiskt håll.

SAC bidrar till tryck

Kampen mot EU-makthavarna är inte det enda området som finns att samarbeta kring. För några år sedan ställde SAC och Tryckeri AB Federativ upp med pengar för att trycka Rudolf Rockers bok Anarkosyndikalism på finska. Detta har betytt väldigt mycket för dagens Solidaarisuus. Nu har SAC erbjudit Solidaarisuus möjlighet att delta i centralt ordnade kurser. Solidaarisuus har hopp om att så småningom kunna börja organisera lågbetalda akademiker. I ett sådant läge skulle kontakt och samarbete med SAC:s studentsyndikat och driftsektioner på universiteten, för att inte nämna studenter organiserade i SUF, vara ett mycket bra stöd. Vårt samarbete har många praktiska möjligheter. Låt oss förverkliga dessa tillsammans.

KURT SVENSSON

Kontakta kamraterna!
Solidaarisuus-Helsinki
PL 302
SF-00811 Helsinki
Finland
+358-9-753 5195
epost: <solidaarisuus@iww.org>

I tre olika demonstationståg som var till synes oändliga gick arbetare, bönder, studenter, zapatister, med flera alla mot det stora centrala torget, Zocalo. I den PRI-trogna demonstrationen var det lika lugnt och tråkigt som i våra egna sosse-demonstrationer i Sverige.

Längs sidorna hade de spända rep, så att människorna skulle hålla sig på plats och inte dra iväg. Det effektivaste sättet att få folk att komma till staden för att deltaga i något som inte känns angeläget för dem är

I Mexiko pågår just nu stora elevprotester mot kraftigt höjda terminsavgifter, och kanske i förlängningen privatiseringar av universiteten. I Mexico city står universitetet, UNAM, stilla sedan den 20 april och 360 000 elever har gått ut i strejk. Lärare, föräldrar och fackföreningar står bakom dem och bildar tillsammans med EZLN en enad front mot president Zedillos nyliberala politik.

–Universiteten har alltid varit ett utrymme för protester mot regeringens politik. Det är prostitution, Zedillo säljer ut Mexiko bit för bit. Egentligen har Mexiko aldrig varit ett självständigt land och allt mindre nu, säger Raúl Sanchez, studerande på ekonomiska fackulteten.

Höjda terminsavgifter

Än så länge är det bara universitetet i Mexiko city som följt regeringens direktiv och höjt terminsavgifterna från 200-300 pesos till över 1000 pesos per år. Även vissa delar av gymnasieskolan, de teoretiska programmen, kommer att få höjda

att bjuda på öl och mat, och när det börjar tryta är det svårt att hålla motivationen uppe.

Stoppa privatiseringen

I den andra demonstrationen marscherade oberoende (från statlig kontroll) fackföreningar som hade ett högre tempo och tyngre slagord, av vilka de flesta riktade sig mot president Zedillos personlighet och hans försök att privatisera de få återstående statliga bolagen. Utförsäljningen av Elbolaget, som står först i tur, skulle påverka 1 miljon arbetare, omöjliggöra för Mexico att betala räntan på sina skulder, samt skulle i vanlig sann mexikansk överklasstradition säljas till någon av Zedillos inkompetenta vänner. De bolag som blivit privatiserade har i snitt behållt 10 procent av sin gamla arbetskraft.

I det tredje tåget marscherade strejkande studenter, revolutionära socialistgrupper, samt zapatisternas civila front med en delegation från zapatistarmén. Slagorden och banderollerna var här snäppet fetare, och idolporträtt på Emiliano Zapata dominerade.

Väl framme på Zocalo hörde vi ur vrålande högtalare alltifrån PRI-trogna knähundar, strejkande studenter, zapatister och fackliga aktivister, till folk som hyllade Ordförande Gonzalo och Sendero Luminoso, ropa slagord och budskap.

Brända dockor

Ett flertal dockbränningar förekom också, bl.a. av förre presidenten Salinas som svindlade ett par miljarder pesos innan han stack till Irland. Zapatisterna samlades vid en staty, som fördes till Zocalo, som ett minne över massakern i byn Acteal i Chiapas juldagen 1997, då paramilitärer mördade 45 människor.

Sex "försvunna"

I delstaten Veracruz i södra Mexico var det sammanstötningar mellan demonstranter och polisen, fyra personer fick föras till sjukhus med allvarliga skador och sex rapporteras ha "försvunnit".

MICHEL FOUCAULT

[...]landad första maj

[M]EXICO

Elevprotester

terminsavgifter och många elever har ockuperat sina skolor i protest. Stora delar av lärarfacket CNTE, 180 000 personer, har gått ut i tillfällig sympatistrejk med eleverna samtidigt som de förhandlar med regeringen om 100 procents lönehöjning och sex andra punkter som rör privatiseringen av elindustrin, uppfyllandet av San Andres-avtalet, demilitarisering av landet etc.

Rektorn bestämmer

Beslutet att höja terminsavgiften på Mexiko citys universitet togs av rektor Fransisco Barnés över studenternas huvud. Visserligen i samverkan med universitetsrådet där det finns elever representerade, men problemet är att de ofta är styrda av rektorn som i sin tur styrs av regeringens direktiv.

–När teminsavgifterna höjs minskar de statliga anslagen, och detta är en process som så småningom kan leda till privatiseringar och att företagen kommer in på universiteten, menar Raúl Sanchez.

Universiteten i Mexiko är autonoma, det vill säga självstyrande, men regeringen använder sig av andra medel for att utöva inflytande. Bland annat har man en gigantisk repressiv apparat på universiteten i form av infiltratörer (s k "porros") lejda av regeringen, som utövar våld mot de lärare och elever som är obekväma. Genom att bygga upp en rädsla för repression och våld styr de också rektorsvalen.

–Vi vill föra en dialog med Barnés men den måste vara öppen och offentlig. Än så länge har vi dock inte märkt av nån sån vilja från deras sida, kommenterar Raúl Sanchez.

Slopa avgiften

UNAM vill, förutom att öppna en dialog, att terminsavgifterna helt ska slopas för att göra det möjligt för alla - även arbetarklassen - att ha fortsatt tillträde till universiteten, samt att repressionen mot studenter och elever från rektor Barnés ska upphöra. Dessutom vill man ha ökade anslag till skolor och universitet. I ett flygblad säger man att "vi stänger universiteten idag för att de ska vara öppna för alla och alltid".

Den 12 maj var en nationell protestdag och i Mexiko city deltog 100 000 lärare, föräldrar och studenter från UNAM och andra ställen, samt flera stora fackförbund och övriga delar av civila samhället i en stor demonstration. Vid de flesta andra universitet i landet arrangerades också demonstrationer i sympati med UNAM, i protest mot privatiseringar och mot repressionen på universiteten och gymnasieskolorna, och man krävde att fängslade oppostionella studenter ska frisläppas.

Hälsning från bergen

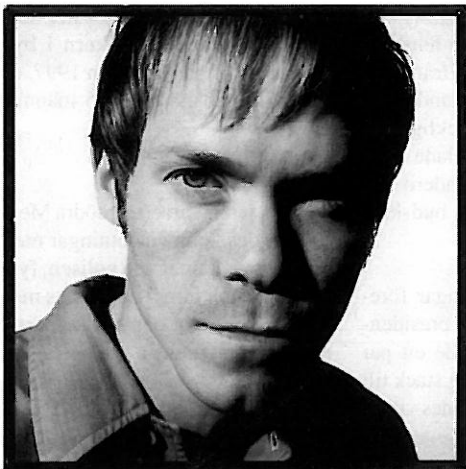
Från bergen i sydöstra Mexiko skickade Subcommandante Marcos en hälsning till de demonstrerande studenterna: "Ni representerar något nytt, och även om nytt inte behöver betyda bra så har eran rörelse (för det är eran rörelse) fört med sig en ny vind och en visshet att om att upproret fortsätter, att det finns här, att det aldrig har dött".

Analytiker i den mexikanska dagstidningen "La Jornada" är rädda för att militären ska tillåtas gå in på universiteten, och att universiteten därmed ska upphöra att vara autonoma, vilket skulle vara ett stort steg i riktning mot privatiseringar. Vissa drar även paralleller mellan dagens protester och det som hände 1968 i Mexiko, då enligt icke-officiella siffror 20 000 studenter dödades av militären eller försvann under ett fåtal månader av studentprotester.

Ett skuldsatt land

Mexiko är ett land med stora utlandsskulder, och regeringen får ständigt nya lån från världsbanken mot att man följer deras rekommendationer, vilka bl a handlar om privatiseringar och att öppna upp för de transnationella företagen. Parallellt med kampen på gymnasieskolorna och universiteten förs nu också en kamp mot privatiseringen av det statliga elbolaget. El och oljebolagen är de sista kvarvarande statliga bolagen, och bara inom elbolaget finns över en miljon arbetare som de flesta riskerar att förlora sitt arbete. Dessutom är det dessa företag som ger staten pengar att betala räntorna på utlandsskulderna.

LINDA WAGENIUS

bob hund säljer sig in

Det är en av de första dagarna i juni och solen steker när vi går in i den svala ölhallen. Pelikan ligger på Söder i Stockholm och det är hög ljudnivå trots att det knappt är någon där. Det höga taket ger ett eko som blir till ett ihärdigt sorl. Vi ska möta Mats som är basist i det svenska rockbandet bob hund. Vi hittar honom vid baren.

För elva år sen flyttade Jonas, som spelar synth, och Thomas som sjunger i bandet, upp till Stockholm från Helsingborg. Något år senare bildades bob hund. Innan spelade några av medlemmarna i ett band som hette Apa, men de flesta var trötta på att hoppa mellan olika band så de bestämde sig för att bilda det "sista bandet". I början var det inte så många som kom på spelningarna och det var svårt att ta betalt. Med fyra medlemmar som härstammar från punkscenen och två från synthen kan man tänka sig att det blir en hel del olika viljor.

Steppsolo

Bandet var helt klart seriösa men hade inga ambitioner att göra karriär. Det gjorde att de kunde spela precis den musik de ville.

–En låt som vi spelade i början hade ett parti när Conny gjorde ett steppsolo, folk kollade rätt konstigt men vi hade jävligt roligt, det har vi fortfarande, säger Mats.

Mats suckar ljudligt när vi frågar honom om namnet, men ler och svarar att de var bakis och satt framför TV:n och såg på tecknad film. Det var en skön 50-tals serie om en hund som hade supit och var sliten. Hunden hette Bob the dog.

Bandet har definitivt tagit den långa vägen. När valet stod mellan studier/karriär eller musiken valde de musiken, och då den knappt drog in så att det räckte till ölpengar tog de ströjobb. Det krävde ju att varje person litade på att de andra också satsade till 100%, och de blev mer och mer sammansvetsade. Nu går de runt ekonomisk men det har tagit lång tid att komma dit. Mats förklarar:

–Vi valde att turnera istället för att vara med i TV, vi har fått en hel del erbjudanden.

–Det hade helt klart varit lättare att gå ut i TV och göra intervjuer. Att slippa spela i en liten by i Småland och gå direkt till de större spelningarna. Men vi tycker att folk ska ha en chans att se bandet live innan de syns på TV.

–Vi är såna människor, vi är gamla punkare, det ingår i vår filosofi.

Bojkottade av media

De har blivit anklagade för att föra krig mot media, men det är bara så att de aldrig ställt upp på saker som de inte ville göra.

–Media ser ju sig själv som den största kraften bakom musikbranschen och blir förolämpade när vi inte ställer upp.

–Vi sitter inte i paneler eller pannkakstester, vi spelar musik och kan prata om musik.

Ett tag bojkottade media bandet och skrev inte när de skulle turnera eller spela. De ville väl sätta dit dem, men det gick inte något vidare.

Media viker sig

När media ringde och försökte boka intervjuer så frågade de i början alltid efter Thomas, eftersom de älskar att göra en i bandet till frontfigur. När de då fick svaret att bandet hade ett rullande schema om vem som skulle ställa upp så blev det inget. Lite senare ringde de dock upp och bokade i alla fall. Att bob hund är ett band betyder att de är med på lika villkor, sen att alla foton som tas oftast är på Thomas är svårare att kontrollera.

Musikvideos har man inte heller sett så mycket av från bob hund, det har gjorts en 4-5 stycken, men de har mest varit småprojekt på skoj. Det är inte så att bandet har tagit initiativ utan det är folk som har hört av sig med idéer. Till exempel så har Patrik från Teddybears gjort några. Det är lite dyrt och svårt att få och gå ihop, bandet ligger ju i alla fall på ett litet, gammalt proggbolag, Silence Records.

Revolution på gång?

Det blev ett rejält uppsving med skivan som kom i december -98. bob hund har länge haft en stadig publik men övriga skivor har inte fått samma uppmärksamhet som den skivan fick. Mats säger att:

–Det hade gått bra på spelningar under sommaren och hösten, det märktes att låtarna funkade.

Den skivan hade även en låt som hette "Nu är det väl revolution på gång?". Mats berättar att den handlar om att det planeras och snackas en hel del men det blir inte så mycket i slutändan. Det är många som knyter näven i fickan eller pratar på krogen om vad de ska göra.

Det finns en politisk bakgrund i bob hund, och de skriver politiska texter, men Mats känner att de flesta är en aning desillusionerade. Själv var han aktiv ett tag i VPK, när de fortfarande hade ett K i förkortningen, men gav upp när Gudrun gick ut och förkastade kommunismen. Bandet spelar inte på demonstrationer och liknande.

–Partipolitik, det blir ingenting av med den saken, näe, suckar Mats.

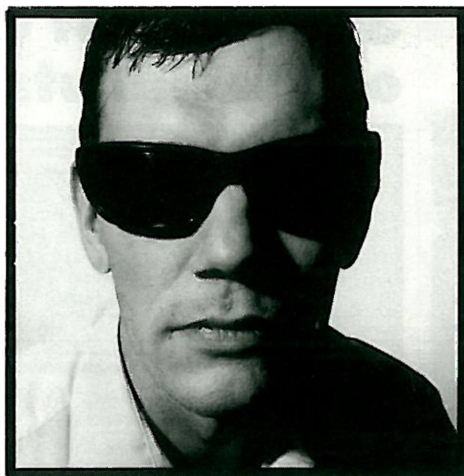
Med bandet är han nöjd om de påverkar en enda person med sin musik.

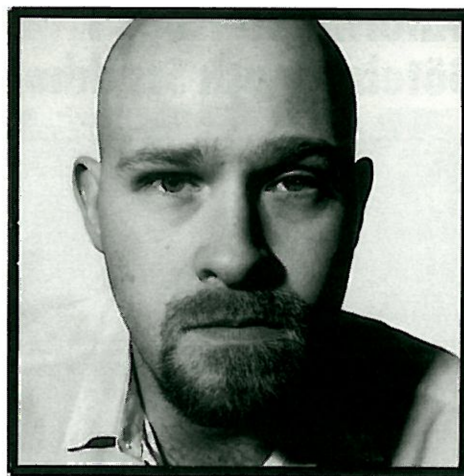
Texterna skrivs av Thomas men

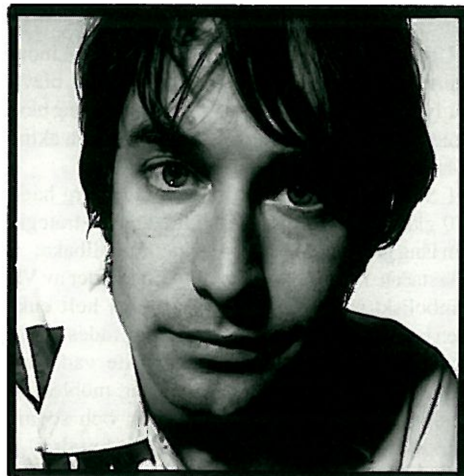
Bob hund på en tunnelbanestation i Stockholm

"Partipolitik, det blir ingenting av med den saken"

under kraftigt inflytande av resten av bandet.

–Man kan säga att det är bandets själ som yttrar sig i texterna, beskriver Mats.

Det kan låta som en klyscha men han får det att låta självklart.

Sidoprojekt

Flera av medlemmarna har också band vid sidan om men nu drar de igång med ett hobbyband tillsammans. De kommer att köra nyskrivna låtar på engelska och spela under namnet Bergman Rock. Idén kom när det kom upp att de skulle köra en låt på engelska med bob hund, de bestämde sig istället för att göra det här. De har redan spelat in en CD i sin studio i Solna, norra Stockholm. Den har inte tryckts upp än men den är på gång.

Till sommaren blir det festivalspelningar på Hultsfred, Arvika, Fanclub och Roskilde, dessutom spelar de i Norge och Malmö. Bandet drar sig inte heller för att spela på ställen som Gröna Lund och Liseberg.

–Ja, varför skulle man inte göra det. Det är ju ändå publiken man spelar för.

Nöjesparker har ju också den fördelen att även yngre kan se en.

–Ingen rockklubb skulle gå runt utan ölförsäljning, därför måste de ha åldergräns. Men vi har flera gånger gjort matinéspelningar utan åldergräns i t.ex. Malmö, Göteborg och Stockholm, ofta är det tidsproblem, men när vi har hunnit har vi gjort det. Det har varit roligt, om inte annat är det bättre röj med en nykter publik.

Skolturné

En annan sak som visar på hur justa bob hund är mot sin publik är den turné som bandet 1995 gjorde på Stockholms gymnasieskolor.

–Vi fick lite stöd av Stockholms kommun, så vi hade råd att hyra en buss, så vi tog inget betalt och alla rektorerna var positiva och sa att vi gärna fick komma dit.

–Tyvärr var det en hel del skolor där lärarna vägrade ge eleverna ledigt, så att de var tvungna att skolka om de ville se oss, och det var ju lite tråkigt. Men det var en bra intention.

Har du chansen att se dem; missa dem inte, bättre liveband en dammig sommarkväll får man leta länge efter.

Karin Nyman
Ola Brunnström

Det går en hel del rykten om bandet. Här är några anekdoter som enligt Mats är helt sanna:

True stories - bob hund

1. Sångaren Thomas är nog vildast i bandet på scen. En gång gjorde han ett riktigt högt hopp (dock inte så högt som fem meter) och landade så illa att han bröt foten.

På sjukhuset ville de veta hur olyckan gått till, och när läkaren till slut blev övertygad om händelseförloppet rekommenderade han Thomas att söka psykiatrisk hjälp.

2. bob hund är inte direkt något skandalband. När vi pressar Mats på smaskiga stories berättar han till slut att han faktiskt vandaliserat ett hotellrum en gång:

Efter en spelning med tillhörande fest skulle han och gitarristen Johnny titta på natt-TV på sitt gemensamma hotellrum. Men när alla kanalerna bara visade skit blev han så arg att han slet loss den väggfasta telefonen, öppnade fönstret och kastade ut den på gräsmattan, och gick sedan nöjd och lade sig.

Nästa morgon kom som så ofta insikten och ångern. Mats klättrade helt enkelt ut genom fönstret och ålade bort till telefonen genom det höga gräset, hämtade den och reinstallerade den så gott det gick. Närmare än så har bandet alltså inte varit ett demolerat hotellrum.

3. När bandet spelade på Åsöskolan i Stockholm blev de anställda på Skattemyndigheten väldigt irriterade. De håller till i Stockholms fulaste byggnad "skatteskrapan" som ligger alldeles bredvid skolans basketplan, där konserten hölls. De ville jobba för öppet fönster, men nu gick inte det på grund av bob hunds "oväsen".

De ringde polisen i stadsdelen som bara kunde visa på konserttillstånd för en timme framåt.

Men byråkrater vet att inte ge upp och ringde i stället på polisen i en annan stadsdel, Norrmalm (som dessutom är kända för att gärna ingripa och ta in folk). Norrmalmspolisen ryckte mer än gärna ut, även till ett annat distrikt, och avbröt spelningen.

De skattemyndighetsanställda sågs flina hånfullt från sina öppna fönster.

Men det var ju bara för bob hund att få Norrmalmspolisen att kontakta polisdistriktet i vilket de var, och sedan var konserten igång igen, nu på ännu högre volym.

Skatteskrapans fönster stängdes med en gemensam smäll.

Karin Nyman

Gatorna återtogs i Göteborg och Stockholm

250 personer återtog gatorna i Stockholm

Under maj månad har Reclaim the streets genomfört två lyckade gatufester, en i Göteborg och en i Stockholm.

I Stockholm gick cirka 250 glada människor en 90 min lång gatupromenad runt hela staden. En etanolbil som symboliskt rullade mot sin egen begravning drog ett flak som fungerade som scen för bland annat den bejublade estradpoeten Bob Hansson och Matilda från SUF-Stockholm som höll tal om och mot nolltoleransen.

Polisen såg till att trafiken trots upptåget gick hyfsat, och slet direkt tag i dem som blockerade mer än en fil i gatan, men sammanfattningsvis var det väldigt lugnt och trevligt.

Festen avslutades på Tegelbacken där det erbjöds god mat.

En vecka senare hölls en vägblockad i korsningen Folkungagatan/Götgatan, två av Stockholms mest trafikerade gator. Demonstranterna satt i 10 minuter, därefter gjordes ett avtal med polisen att gå inom 10 min.

Resultatet blev alltså en 20 minuter lång blockad, inga gripna, glada aktivister och arga bilister.

I Göteborg hade man en lite annan strategi för att ta gatorna tillbaka:

Ett kvarter av Viktoriagatan togs helt enkelt över, barrikerades i båda ändar med lite vad man hittade (cyklar, möbler och allmän bråte), och sedan festade "några hundra" personer loss på den återtagna gatan.

–Stämningen var mycket god, berättar Linda från SUF- Göteborg.

–Människor från alla möjliga grupperingar och i alla åldrar var där och vi hade jättekul. Det var massor av musik, en orkester uppstod spontant av folk som tagit med sig instrument, och det var massor av god mat. Folk dansade, ritade med tavelkritor på gatan, hoppade hopprep och umgicks. Ganska exakt en timme pågick festen, innan polisen gjorde något drastiskt. De försökte ringa in oss, det gick inte så värst bra, vi sprang undan hela tiden. Ett tiotal blev i alla fall gripna, bland dem en kille som agerade poliskontakt, som greps när han försökte förhandla. En hel del blev också slagna, dock var alla festaktivister behärskade och skötte sig exemplariskt.

Trots den lite tråkiga upplösningen blev kontentan att det var en jätterolig fest och en enormt peppande aktion.

KARIN NYMAN

Bob Hanson - poet pratade på Reclaim the Streets i Stockholm

30 000 mot arbetslöshet och social utslagning

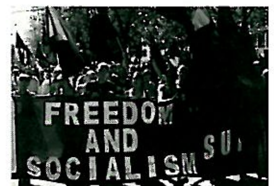

Folk kom från hela europa för att demonstrera i Köln

Torsdagen den 3 juni inleds ett EU-toppmöte i Köln. Mötet föregicks av olika protestaktioner som fortsatte även under mötet. Den största, "Europamarschen mot arbetslöshet och social utslagning", samlade trettio tusen demonstranter i Köln.

Den svenska syndikalistiska fackföreningen Sveriges Arbetares Centralorganisation har under maj månad drivit en nationell kampanj i anslutning till Europamarschen. Torgmöten, protester vid arbetsförmedlingar, demonstrationer och folkfester har varit ingredienserna. De paroller som drevs var: Betalt arbete är en rättighet, för sex timmars arbetsdag med bibehållen lön, mot tvångsarbeten förklädda till "arbetsmarknadspolitiska åtgärder", för en rättvis omfördelning av samhällets resurser, mot alla former av diskriminering - av kvinnor, invandrare, ungdomar, arbetslösa och mot alla försämringar av arbetsrätten.

Svenska syndikalister avreste i torsdags med bussar från Gävle, Stockholm och Göteborg för att under lördagen sammanstråla med trettio tusen andra protesterande EU-medborgare. Demonstrationståget var indelat i fyra block. Främst gick de som några dagar tidigare marscherat i Bryssel, därefter följde kurdiska organisationer, sedan det fackliga och sist det antifascistiska blocket. Förutom några mindre provokationer mellan den tyska polisen och antifascister så gick demonsrationen lugnt tillväga.

Längst fram i det fackliga blocket var stämningen hög trots tryckande sommarvärme. I en skog av röd-svarta fanor sjöng och skanderade ett par tusen syndikalister där under hela den flera kilometer långa marschvägen.

Nu är Europamarschen över för SAC-Syndikalisternas del. Nästa Europamarsch har sin final i Göteborg år 2001. Massmanifestationen i Köln kan inte ses som något annat än en uppvisning från den mångfaseterade sociala rörelse som nu växer fram i Europa för att slå tillbaka.

OLA BRUNNSTRÖM

Ockupation i Stockholm

Som en del av de lokala kampanjerna som föregick europamarschen i Köln ockuperades Arbetsförmedlingar över hela landet. De flestaaktioner skedde på den förutbestämda dagen den 17:e maj. Denna dag genomförde även SUF och LS i Stockholm en ockupation av Näringsdepartementet. De cirka 20 ockupanterna med banderoller fick nöja sig med att blockera foajen eftersom byggnaden var ganska välbevakad. Allt gick lungt och bra förutom att media som var väl informerade om händelsen vägrade att dyka upp. Polisen var i alla fall där och såg så småningom till att det hela fick fortsätta utanför.

När en timma hade gått, som var utsagd tid, fortsatte de för att dela ut flygblad vid en Arbetsförmedling.

Banderoller med texten "sluta straffa de arbetslösa" placerades utanför, där också dagen senare avslutades.

OLA BRUNNSTRÖM

Folkmordet fortgår

Rättegången mot PKK:s ledare Abdullah Öcalan har inletts på fängelseön Imrali i Marmarasjön, Turkiet. Öcalan anklagas för landsförräderi, massmord och försök att splittra Turkiet. Åklagarna har yrkat på dödsstraff.

Öcalan har erkänt sig skyldig och tagit på sig ansvaret för PKK:s verksamhet. Samtidigt erbjuder han sig att samarbeta med den turkiska staten för att uppnå fred i landet. Han har dock uppmanat PKK att inte tolka hans ord som en kapitulation, och han har fortfarande organisationens fulla stöd.

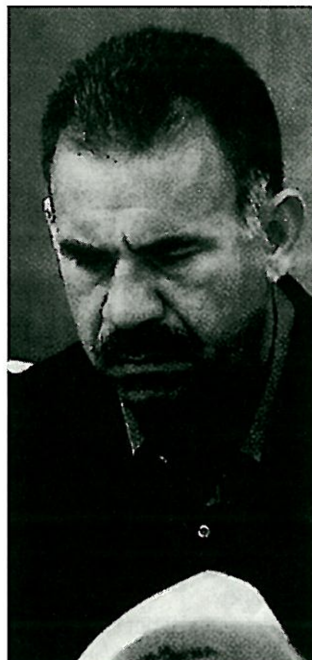
Den turkiska staten, som har total kontroll över medierna, har makt att bestämma vilka av Öcalans uttalanden som ska nå omvärlden. Det ligger i deras intresse att framställa Öcalan som en bruten och förödmjukad man, som ber för sitt liv.

Huruvida rättegången verkligen är rättvis och opartisk har också diskuterats. Öcalan ses som den turkiska statens fiende nummer ett, och redan första dagen tilläts ett tjugotal turkiska soldatmödrar vistas i rättegångssalen, insvepta i turkiska flaggor och med bilder på sina döda söner. Bland turkarna är fiendskapen mot Öcalan stor, och ingen betvivlar att rättegångens utslag blir dödsstraff. Dessutom är en av de tre domarna militär, och man har hittills vägrat byta ut honom mot en civil domare.

Öcalans syn på tillståndet mellan turkiska staten och det kurdiska folket som ett inbördeskrig delas inte heller av turkarna. Officiellt existerar ingen "kurdisk fråga" eller ett kurdiskt folk.

Under rättegångens gång har tusentals byar i sydöstra Turkiet skövlats och rensats på sin kurdiska befolkning. Enligt kurdiska myndigheter har 3500 byar evakuerats av "säkerhetsskäl". Folkmordet pågår alltså i oförminskad skala.

När Öcalans försvarsadvokater begärde att anhöriga till PKK-medlemmar som dödats skulle jämställas med anhöriga till dödade turkiska soldater, uppstod ett våldsamt tumult i rättssalen, och förhandlingarna ställdes in för att ordningen skulle kunna återupprättas.

Öcalan säger själv att han behandlas väl i fängelset, men bilderna på honom tyder på annat

Med en militär domare av tre och de starka turknationalistiska och PKK-fientliga strömningar som får uttryck även i rättssalen, kan man knappast förvänta sig en opartisk rättegång för Öcalan. Men hur det än går är en sak klar: det kurdiska folkets kamp för befrielse lever vidare.

MATILDA KÖHLMARK

Kristhomofoberna slog till i Uppsala

"Det borde vara skottpengar på sådana som genomgår en operation på detta sätt"
(apropå transsexuella schlagerstjärnan Dana International)

Markus G Mattson, 2:e vice ordförande i Kristdemokratisk Ungdom i Uddevalla

Kristhomofoberna

Att visa folk var kristdemokraterna står är enkelt - bara att trycka upp affischer med citat av vad de själva har sagt...

Veckorna innan EU-valet gick en grupp som kallar sig "Ungdom mot homofobi" i Uppsala till attack mot kristdemokraterna. De klistrade över partiets valaffischer med affischer med samma utseende, men var undertecknade "Kristhomofoberna" och hade ett annat budskap. På en affisch stod det "Ge oss makt att skapa ett Europa utan homosexuella", och på de andra fanns citat från homofobiska uttalanden som ledande kristdemokrater hade gjort. Partiet har även fått skyltar krossade och fasaden nedsprayad med slagord.

Kristdemokraterna i Uppsala har utmärkt sig för att till stor del bestå av medlemmar i den högerkristna sekten Livets Ord och i antiabort-organisationen Ja Till Livet. Och det finns otaliga exempel på uttalanden där ledande kristdemokrater säger att homosexuella ska "omvändas" eller till och med antyder att de borde mördas.

Kristdemokraterna reagerade starkt på de falska valaffischerna, men de har inte bemött kritiken om att de är homofientliga. De tycks inte ens förstå att någon kan tycka så. När Uppsala Nya Tidning frågar kristdemokraten Sven Ove Hansson varför han tror att just hans parti har drabbats svarar han: "De ser väl oss som farliga konkurrenter och gillar oss inte." Han tror att det är MUF eller LUF som ligger bakom affischerna.

Så är nu inte fallet, utan Ungdom mot homofobi består av folk från den utomparlamentariska vänstern, och har alltså ingen koppling till några partier. Detta förklarar de i ett uttalande, som kan läsas på deras hemsida, där det även finns bilder på affischerna att beskåda.

MIKAEL BOBERG

Hemsida: kristhomofoberna.tsx.org

Utställning om skolan

På Arbetets museum i Norrköping pågår en utställning om skolan. En utställning av elever om skolan, hur den skulle kunna se ut om eleverna själva fick bestämma och vad man ska göra med de problem som finns. Utställningen har satts ihop av Tuttika Sen, tidigare aktiv i elevorganisationen. Hur är det egentligen på Sveriges största arbetsplats?

Det fick 200 experter som alltför sällan hörs, nämligen eleverna själva, svara på. Idéerna sprudlade, vad sägs till exempel om att en lärare inte får vara lärare i mer än 10 år i rad, för att sedan skaffa sig nya intryck och inspiration och efter det komma tillbaks. Eleverna arbetade i grupper och fick en budget och ett slutdatum, sedan fick de fria händer. Lärarna och andra vuxna hade svårt att låta bli att lägga sig i men som en av eleverna utryckte det, "den här gången var det omvända roller, vi var lärarna, vi vet hur det är".

Utställningen "Surkart & Granatäpplen" visas Arbetets museum i Norrköping och pågår fram till oktober månadsslut.

MARTIN LARSSON

Skolor sparar

Treklangens skola i den invandrartäta stadsdelen Gottsunda i Uppsala kommer till hösten att stänga sin matsal, efter att Yrkesinspektionen kommit med kritik av arbetsmiljön. På grund av detta kommer barnen att få äta på den närliggande Gottsundaskolan istället. Enligt rektor Marianne Hägerström är det hela en ekonomisk fråga. Förändringen innebär att det blir mer än dubbelt så många som äter i matsalen vilket bekymrar föräldrar som har skrivit ett protestbrev till kommundelsnämnden. Barnen kommer nu även tvingas att passera en cykelväg på väg till sin nya matsal, men det ska lösas genom att barnen ska gå på ordnade led, enligt rektorn. Även den mindre friskolan Musiklådan, som ligger i samma stadsdel, kommer på grund av besparingar att skära ned på bland annat svenskaundervisning och fritidsverksamhet.

Källa : Uppsala Nya Tidning

Extremhögern skaffar sig vapen och pengar

Inte vilken polisutflykt som helst

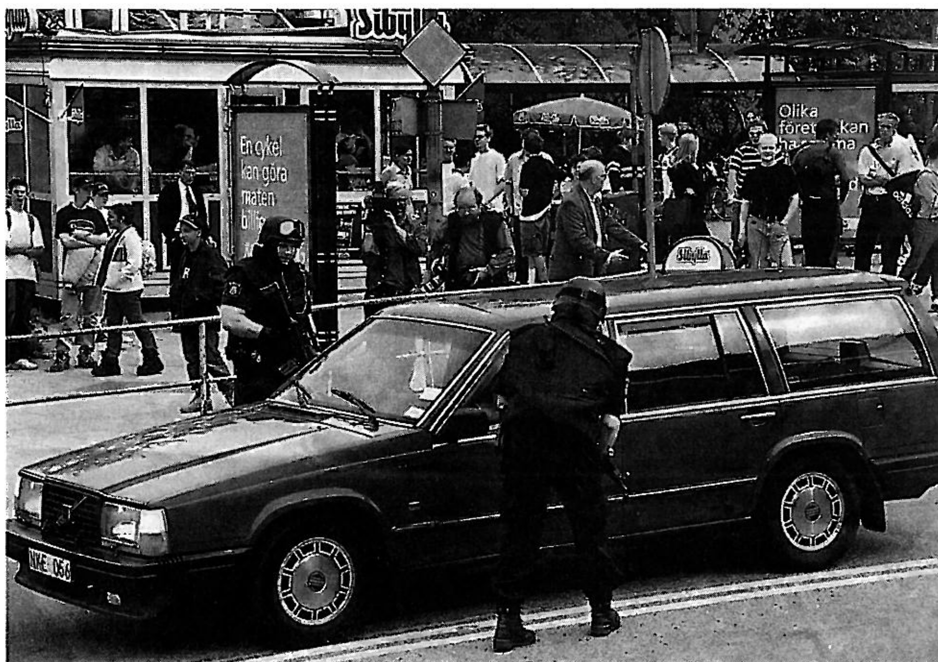
Nu har det hänt igen: galna nazister som tror att "raskriget" har börjat rånade en bank i Östergötland och sköt ihjäl två poliser som jagade dem. Det är inte den enda liknande händelsen på senaste tiden. För mindre än ett år sen rånade några nazister en militärförläggning i Strängnäs på tunga vapen. Och det är väl inte helt osannolikt att ett och annat ouppklarat bankrån eller inbrott i vapenförråd har utförts av nazister.

Det senaste bankrånet utfördes av tre medlemmar i NSF, Nationalsocialistisk Front, som är den enda riktiga nazistorganisationen i Sverige i dag och har några hundra medlemmar. Vapenrånet i Strängnäs planerades sannolikt av Christopher Rangne, f d VAM:are och ledare för den kortlivade Nationella Alliansen, och endast fyra av de tolv stulna vapnen har återfunnits.

Gömda pengar

Även vid det senaste bankrånet lyckades nazisterna gömma undan pengarna innan de greps. Det verkar alltså som om en del vapen och/eller pengar cirkulerar i dessa kretsar. Frågan man ställer sig blir alltså vad de tänker göra med dem. Helt osannolikt är det ju inte att de festar upp pengarna, eller gör som Pajen, ägare av nazistbutiken Midgård, betalar nya silikonbröst åt sin fru. Men trots allt är dessa nazister målmedvetna och har antagligen en föreställning om att de ska starta raskriget. Vapenrånarna i Strängnäs hade till exempel med sig adresslistor med namn på antifascister, EU-politiker och våldtäktsmän.

Finns det då en risk att vi kommer att se en upptrappad våldsoffensiv från nazisterna mot politiska motståndare, homosexuella och invandrare? Det är nog ganska osannolikt. Nazister har en fantastisk förmåga att åka dit när de gör sina brott, så det enda det leder till kan bli ännu fler nazister på fängelserna. Där finns dock en fara – när de kommer ut har de haft gott om tid att lära känna andra och har utbildats till tungt kriminella. Det senaste året har det också dykt upp fler och fler kopplingar mellan nazister och kriminella MC-gäng som Brödraskapet.

Polisen söker av en förort till stockholm efter polismördarna

Alltså kommer det nog knappast bli någon organiserad nazistisk våldsverksamhet, men enstaka våldsdåd mot RFSL-lokaler, synagogor, politiker eller flyktingförläggningar finns det trots allt en liten risk för. I vilket fall som helst finns inget skäl för oss som antifascister att låta oss skrämmas, bli mer försiktiga eller ändra taktik. Nazisterna är i dag svagare än på länge.

Däremot finns chansen att ett bankrån ger några hundra tusen till NSF:s partikassa. Vad de än skulle göra med de pengarna så skulle de knappast kunna ragga många fler medlemmar om de så gjorde utskick till hela svenska folket. Idiotkvoten är nog mer eller mindre fylld, och det är ytterst få människor som blir attraherade av hakkors, Hitlerporträtt och snack om judiska konspirationer.

NSF har för övrigt ändrat inriktning det senaste året. De kallar sig numera för "parti" och vill enligt sig själva "förinta demokratin med demokratiska medel". Ledaren Anders Högström (som gärna titulerar sig med initialerna AH för att anspela på en annan führer) försöker köra en respektabel stil, och media går dumt nog på det. Efter polismorden lät kvällstidningarna honom sitta välkammad och förklara att han tog avstånd från morden och inte sysslade med brottslig verksamhet, vilket klingar falskt med tanke på hur många NSF:are som är dömda för misshandel, mord och hot.

Folkliga demokrater

Att de skulle lyckas få mandat i något kommunfullmäktige tror väl knappast ens de själva på, snarare vill de kunna säga att de minsann är ett parti som alla andra, och klaga över att deras demokratiska rättigheter attackeras när antifascister angriper dem.

NSF har också flyttat rent geografiskt. Grupperna i Skåne, där gruppen tidigare hade sin bas, har blivit färre. I stället är de på frammarch i enskilda småorter i Mellansverige. I storstäderna finns nästan inga medlemmar alls.

Det enda bra som följde med bankrånet och polismorden var att snuten började fatta att NSF inte är några man gullar med och ger polisskyddade demonstrationer, utan de förbjöd en demonstration som NSF tänkte ordna veckan efter rånet. Vad som är typiskt är att myndigheterna inte reagerar mot nazisterna förrän de har dödat poliser. Att de under de senaste åren mördat flera bögar har polisen knappt reagerat på. En nazist i Göteborg som var son till en polis och misstänkt för ett av morden blev till och med frikänd, efter att bevismaterial på polisstationen "kom bort" på ett mystiskt sätt. Uppenbarligen anses mord på en polis som allvarligare än mord på en bög.

Polisstat

Nazister kommer nog aldrig att ta makten i Sverige genom en väpnad kupp. Däremot används de som argument av politiker för åtgärder som långsamt för Sverige närmare en fascistisk polisstat. Varje gång politiker och högerkrafter vill förbjuda medlemskap i "kriminella organisationer", ha hårdare restriktioner för häktade eller göra det lättare för snuten att få tillstånd till husrannsakningar, säger de att det ska användas mot nazister och kriminella MC-gäng. Men vem som helst kan förstå att det inte kommer sluta där. De kommer att använda dessa åtgärder för att göra livet surt för alla radikala rörelser, och antagligen främst den utomparlamentariska vänstern.

Mikael Boberg

Skriv (kort!) till Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. E-post: direkt.aktion@usa.net

"Djurrättssekten"?

Det här var meningen att bli ett svar på "Det är hög tid att ta avstånd från djurrättssekten!" som publicerats i Alarmkalendern och Direkt Aktion nr 15, men efter att ha läst artikeln några gånger insåg jag att det inte fanns något att svara på. Artikeln var faktiskt helt tom på argument och verkar mest ha varit skriven för att smutskasta djurrätt. Den bör dock diskuteras och det är det som jag kommer att göra i den här artikeln.

Författarna till "Djurrättssekten" börjar med att slå fast att det inte finns något socialistiskt med att slå nedåt i samhällshierarkin - som om någon påstått det - och pekar sedan på olika sätt som "djurrättsaktivisterna" gör detta. För det första har jag inte hört om en enda av de saker som de räknar upp. Efter vad jag har förstått så har de påståendena tagits från Expressen och Aftonbladet, två tidningar som jag inte litar på för fem öre när det gäller sådana här saker. Att artikelförfattarna inte talar om varifrån de tagit påståendena är inte särskilt seriöst. Om någon till exempel citerade en vanlig Timbro-bok (Timbro är högerns förlag här i Sverige) så skulle jag i alla fall inte ta det på så stort allvar.

Vad som nu är värre är att artikelförfattarna inte någonstans skriver vilka de tycker tillhör "djurrättssekten", visserligen antyder de vissa grupper här och där, men intrycket man får i och med generella påståenden som "vi har träffat en klar minoritet djurrättsaktivister från arbetarklassen" är att de menar djurrättare i allmänhet. Hela artikeln blir ett påhopp på den stora grupp av aktiva och före detta djurrättare som arbetar som seriösa socialister -arbetarklass eller inte- här i Sverige.

Sedan sysslar artikelförfattarna också med en del konstiga påståenden till exempel "att de kallar sig autonoma är bara skrattretande". Att vara autonom handlar om att välja att organisera sig/föra sin kamp på ett speciellt sätt därför att man (förhoppningsvis) ser på samhället på ett sätt som gör det kampsättet rätt.

Jag är historiematerialist (mer specifikt anarkokommunist) och jag tycker att det är dags att sätta stopp för den här rena historieförfalskningen som vissa i vår rörelse sysslar med. Den socialistiska rörelsen har under alla tider och i stor skala organiserat människor som haft olika moraliska övertygelser, till exempel vegetarianer. Den nidbild som målas upp av gårdagens socialister som "massor av liktänkande personer enbart inriktade på socialism" är en bluff. Gårdagens socialister tänkte individuellt och handlade kollektivt precis som dagens djurrättsaktivister gör. Det är vad en "rörelse" - en socialistisk, djurrättsinriktad eller precis vad som helst - handlar om: Folk som tycker illa om vissa saker och därför samarbetar om de sakerna.

Därför är det en självklarhet att ett stort antal djurrättsaktivister, närmare sagt de socialistiska, är en naturlig del inom vår rörelse. Alla kamper går att föra på ett socialistiskt sätt. Aktiva djurrättare idag kämpar genom att visa upp vad kapitalismens sanna ansikte är: ohejdbar hänsynslöshet och profitlystnad. De slår mot kapitalismen genom att visa vart den leder och det är en tillgång i vår kamp.

Personer som propagerar för samma sak som artikelförfattarna tycker att "vi inte vill vara vänner med djurrättarna" för att de "särskiljer oss från folket", för att de är "medelklass", och så vidare. De kunde lika väl säga att de inte "är som vi". Det är rent skitsnack att djurrättsaktivisterna är en börda för oss socialister. En stor grupp aktiva socialister idag är personer som förut enbart sysslade med djurrätt och i motsats till den gamla vågen av socialister har de en kamp mer inriktad på direkt aktion. Djurrättsrörelsen har gett oss ett stort tillskott av "nytt blod" och ett mer aktivt sätt att kämpa och det är genom vår kamp som vi får över folk på vår sida. Vissa verkar tro att propaganda är det enda som behövs för att vinna över folk på vår sida. Propaganda är bara tomma ord om vi inte sätter något bakom dem, det vill säga rent praktiskt gör saker för och i solidaritet med folk. Här har djurrättsaktivisterna gett oss mycket.

Sedan påstår författarna att djurrättsaktivisterna endast är intresserade av att få slut på djurförtrycket, att de inte har något klassperspektiv, att de inte har något underifrånperspektiv och att de inte ser "det minsta socialistiskt på samhället". Det är bara lösryckta påståenden utan några fakta bakom. Inte ens historiskt har de någon poäng med att säga så, läs "Anarkismen" av Daniel Guérin så blir det uppenbart. Personligen blir jag endast förbannad över att läsa dessa påståenden då de endast verkar finnas där för att smutskasta. Sedan anser författarna att djurrättsfrågan endast bör diskuteras. Det finns en massa människor som anser att fascismen endast bör diskuteras bort den också. Jag och vissa av artikelförfattarna (som ju undertecknar som medlemmar i AFA) anser inte det, så frågan är fortfarande: Varför tycker författarna att djurrättsfrågan endast bör diskuteras? Om en fascist skulle gå omkring och slå ner folk skulle jag givetvis se till att han hamnade på sjukhus, så varför kan inte djurrättarna reagera på det sätt som de gör? Sedan behöver ni inte komma med ert snack om att "likställa råttor med människor"!

Både ni och jag vet mycket väl att frågan är mer komplicerad än så.

Jag allierar mig med alla som kämpar för en frihetlig socialism mot överklassen, även de socialistiska djurrättsaktivisterna. Frågan är inte "Varför ska de ta plats i våra organ?" för om de är socialister så är det deras organ lika mycket som våra.

Jag anser att det är dags att folk slutar slänga ur sig påståenden som inte har någon grund, därför att om det finns något som splittrar så är det sådant. Det finns problem inom båda våra rörelser, men ingen av rörelserna tjänar på att ta avstånd från den andra. Vi förlorar en rekryteringsbas och de slutar påverka om de inte har vår analys. Om folk lade ner lika mycket tid på att rekrytera/solidarisera sig med arbetarklassen som de gjorde på att försöka få oss att ta avstånd från djurrättarna så vore vi nog en bra bit närmare revolutionen idag.

Frippe, SUF Linköping

Hierarkitänkandet grundläggs i lågstadiet

Vi är på ett fritids. Jag är 17 år och sommarjobbar som personlig assistent åt en pojke med diabetes. Pojken spelar för tillfället fotboll, jag sitter och klipper i papper tillsammans med Elin. Elin använder den skarpaste saxen som är överlägsen alla andra saxar på fritids att klippa papper med.

Två andra flickor kommer förbi och kommer på att de också vill klippa. De sätter sig ner och utan att ens tänka säger den tuffaste flickan: "Ge mig den saxen, Elin". Och utan att ens tänka ger Elin henne saxen. Aldrig innan har de sett mig arg.

Två år senare kuskar jag runt som vikarie i grundskolor i Stockholms förorter. Det är slitigt, varje ny klass är ett nytt test på hur starkt ens psyke är kommer man kunna hålla behärskningen och ordningen när 25 uttråkade personer hoppas på kaos? Vad som är mer psykiskt krävande är dock att se hur barnen behandlas, av de vuxna, men framför allt av varandra.

"Alla är lika mycket värda", "du duger som du är" fick jag också lära mig i skolan, men det var lika tomma fraser som "fred på jorden" när allt omkring mig pekade åt andra hållet.

I varenda en av de 20 klasser jag hunnit avverka på en termin är mönstren så tydliga att jag efter två-tre dagar skulle kunna ställa upp eleverna på ett led efter vilken status de givit sig själva inom klassen, och inte ha mer än några ynka procents fel. Man ser det på allt: i vilken ordning de går in i matsalen, vem som avbryter och vem som blir avbruten, i vilken ordning de använder datorn, vilka som får börja veva när flickorna hoppar hopprep, vilka som blir sist valda när pojkarna spelar fotboll.

Lågstatusbarnen får knyta skosnören, göra skoluppgifter och lämna ifrån sig utrustning som de varit först med att ta (datorer, mikroskop, färgpennor, böcker) och ibland till och med sina egna ägodelar åt högstatusbarnen.

De får bli ta emot fysiska och psykiska trakasserier när högstatusbarnen behöver avreagera sig. Och aldrig säga ifrån, aldrig säga till de vuxna, vilket de flesta förresten inte har någon som helst tanke på, de är så invanda, så hemmablinda.

Det är inte mobbing, men det hänger tätt ihop. Mobbingbarn brukar vara de lågstatusbarn som inte spelar med i spelet, antingen för att de inte förstår det, eller för att de helt enkelt vägrar finna sig i det.

Jag brukar inte vara mycket i lärarrummet när jag vickar. Dels för att jag vill förbereda lektioner ifred, dels för att jag faktiskt inte vill bli varnad för stökiga elever. ("Om Dennis börjar bråka, ska du inte försöka övertala honom att sluta, han är omöjlig, det är bara att köra ut honom i kapprummet och fortsätta som inget hänt"). Detta händer mycket oftare än att jag får vettiga och användbara råd.

Men då jag är där och hierarkierna inom en klass tas upp, verkar de ses som ett enskilt problem för just den klassen, just de eleverna, att en elev är ouppfostrad som tränger sig, att en elev är osynlig som aldrig något säger, att en elev är elak som tvingar andra barn att betjäna honom/henne. Inte att allt hänger ihop, att det bara är olika yttringar av samma problem.

En annan obehaglighet är att man på fler och fler lågstadieskolor låter klasserna ha olika lärare i olika ämnen, sammanlagt kanske fem sex lärare till en klass. När jag gick i skolan hade nästan alla skolor en klasslärare till varje klass. Det är inte heller något bra system, eftersom det blev otroligt jobbiga år för den elev som inte kom överens med sin lärare.

Men med alltför många lärare till samma klass är risken stor att de barn som går in för att inte väcka uppmärksamhet lyckas väldigt bra, och för lärare som bara har en klass några timmar per vecka tar det antagligen lång tid att sätta sig in i klassens statussystem så grundligt som skulle krävas för att man ska kunna göra något åt det.

En del skolor kör "jag duger-dagar" och har kompissamtal som ska stärka elevernas självförtroenden. Det jag sett av dem har tyvärr varit alldeles för abstrakt. "Alla är lika mycket värda", "du duger som du är" fick jag också lära mig i skolan, men det var lika tomma fraser som "fred på jorden" när allt omkring mig pekade åt andra hållet. Lärarna brydde sig i praktiken knappast om att vissa elever alltid använde de roligaste gungorna, dessutom hade lärarna egna hierarkier som syntes så fort de var fler än en i klassrummet.

Jag skriver det här dels för att jag tycker att problemet med hierarkier i skolan är väldigt allvarligt. Att ständigt bli nedtryckt när man är så ung knäcker ens självförtroende för livet. Att se sig själv som mindre, eller till och med minst värd i flera år bränner till slut fast den destruktiva självbilden och man kanske aldrig kommer ifrån den.

Det är ett väldigt utbrett problem, det finns i varenda klass. Antagligen är det elevernas reaktion på dålig uppmärksamhet från vuxna. De måste helt enkelt få sitt värde bekräftat, om inte från lärare och föräldrar så från sina skolkamrater, genom att få dem att böja sig. Dessutom bildas systemet när barnen är så små att de helt enkelt inte kan sätta sig in i andras situation, och helt naturligt alltid sätter sig själva främst. Dessutom är det ett väldigt förbisett problem. Alla skolor har antimobbnings-grupper och projekt, men mobbning är en självklar konsekvens av dessa hierarkier som klasserna uppenbarligen upprättar "automatiskt".

Till sist är det ett politiskt problem. Har man accepterat informella hierarkier tycker man nog att formella hierarkier är ett rätt OK alternativ.

Så vad ska man göra? Mer resurser till skolan ger mindre klasser och bättre kontakt mellan lärare och elever. Fler ingångar till läraryrket än lärarhögskolan, människor med starkt psyke och rätt attityd är mycket bättre lärare och förebilder än aldrig så utbildade ynkryggar. Högre lärarlön ger fler utbildade lärare och färre extraknäckande vikarier ute i skolorna.

Till sist är det ett politiskt problem. Har man accepterat informella hierarkier tycker man nog att formella hierarkier är ett rätt OK alternativ.

Och framför allt ska hierarkierna dras fram i ljuset och motarbetas från alla håll. Eleverna ska få helt klart för sig att det är fel att härska över andra likväl som att betjäna. De ska ha rätt att växa upp i en miljö som inte är så pressande att de måste bygga sina självförtroenden på bekostnad av skolkamrater.

Gör det till en del av lärarutbildningen och gör det till en del av skolans handlingsplan.

HELENA FÄGERLIND, GRUNDSKOLEVIKARIE OCH PERSONLIG ASSISTENT.

Vad hände egentligen med valet?

Nu är valet till EU-parlamentet genomfört och valdeltagandet blev som förväntat lågt. Antagligen har de flesta sett hur maktlöst parlamentet är och väljer att inte ställa upp på deras villkor. För det är svagt, särskilt när man tänker på att Sverige bara har runt 3% av posterna i den redan maktlösa organisationen.

EU-parlamentet är den enda delen av EU:s enorma apparat som kan kallas folkvald. Ledamöterna sitter sedan i flera långa år innan det är dags för nytt val. De är 626 st från EU:s 15 medlemsländer, uppdelade beroende på hur många som bor i de olika länderna. Endast 169 är kvinnor. Sverige har 22 platser som i sin tur ska delas mellan partierna efter valutslaget. De svenska ledamöterna får 52 000 kronor i månadslön, plus 120 000 kronor för löpande utgifter och assistenter, plus rese- och mötesarvoden. Det är med andra ord en enormt lång och svår väg mellan medborgare och beslut.

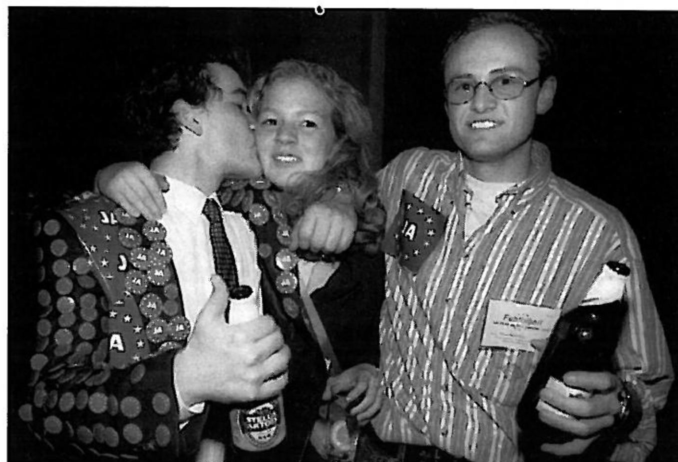
När ett beslut ska fattas om t.ex. en ny lag så har inte parlamentet rätt att lämna ett sånt förslag, det kommer i stället från EU-kommissionen, ett organ som inte på något sätt är folkvalt. De är ett tjänstemannaorgan bestående av 20 ledamöter utsedda av medlemsländernas regeringschefer. EU-kommissionen har ensamrätt på att lämna beslutsförslag och har inte så mycket att luta sig mot då de inte på något sätt får representera sina länder eller regeringar. De har istället några tusen lobbyister svärmandes omkring sig, de flesta från näringslivet.

När då EU-kommissionen ska rulla igång byråkratin runt ett nytt förslag går det först till det ministerråd som har hand om frågan, till exempel skulle ett förslag om en ny miljölag gå till medlemsländernas samlade miljöministrar. Sen ska ministerrådet och EU-parlamentet skicka förslaget fram och tillbaka tills de är överens. Det är inte ovanligt att det tar flera år innan det händer något.

Upplös unionen

De som är direkt folkvalda är alltså rätt många men spelar absolut inte någon avgörande roll. Det viktiga är ju inte att vara folkvald utan att ha makt, i EU kommer makten som på så många andra ställen med kontakter, pondus och en fet plånbok.

D.A. ringde till Vänsterpartiets kansli för att se vad ett "EU-kritiskt" parti hade att säga om saken. Efter lite telefonväxlar svarar en äldre man som låter rätt trött på rösten.

Euroforin efter euvalet har mattats och intresset för parlamentsvalet är lågt

Han förklarar att Vänsterpartiets linje är att inom systemets ramar försöka förbättra EU och motverka försämringar. Han påpekar också att det faktiskt har varit en folkomröstning vars beslut man måste följa, men att man i slutändan vill se hela unionen upplöst.

Självklart är det nästan omöjligt för ett parti att uppmana till valbojkott.

Gör nytta här!

Överhuvudtaget var partierna mycket tysta under valrörelsen, intresset var även från deras sida rätt svalt. De stora partierna hade halvhjärtade kampanjer, som mycket sällan hade några konkreta argument, och var försiktiga med att ta ställning. Självklart höll alla en hjältemodig linje mot korruption inom EU. "Inga politiker på porrklubbar" sade de i kör samtidigt som vissa av de nuvarande parlamentarikerna försvarade sitt deltagande i interna pensionsförsäkringssystem, för EU:s pengar.

Syndikalistiska Ungdomsförbundets propagandakommitté hade under valrörelsen en kampanj om att bojkotta valet. Vi ser inget skäl att arbeta för att få in "bra" personer i EU-parlamentet, om de är bra gör de mer nytta här. Det är ett maktlöst parlament där de inte kan påverka, dessutom riskerar de att dras in i korruptionskarusellen av den höga lönen och arvodena. Genom att rösta erkänner man EU-parlamentet som en demokratisk del av samhället. Hoppas att du inte gjorde det.

OLA BRUNNSTRÖM

Rock som inte tar vilken skit som helst

En halvhopplös lördag i maj fixar popföreningen på Stockholms universitet en rätt underbar popfestival. Ett av de första banden på scen är Pusjkins, ett - som de flesta andra band denna kväll - enkönat rockband, fast för omväxlings skull är könet kvinnligt.

Vilsen som jag är har jag inte hört bandet, bara hört talas om dem och knappt ens det. Lite svårt är det att avgöra, för ljudet är som det ska vara på gratis-utomhus-festivaler, men det låter minst sagt hyfsat, och attityden är skön.

Medvetet bara tjejer

Efter konserten ser jag till att gå på Melinda och Maria, basist respektive sångerska och gitarrist, och får reda på en del om bandet.

Pusjkins bildades redan 1992 i Linköping av fyra barndomskompisar, som då var i 20-årsåldern. Då var det ett medvetet val att bara vara tjejer, det var mycket feminism och riot och de spelade punk.

–Fast det slutade vi med så fort vi lärt oss spela... säger Melinda.

Nu spelar de närmast rock och politiken är det enligt dem själva inte mycket med heller.

–Det är klart att våra texter ska ha en innebörd, men de är inte direkt politiska, menar Maria.

Vad är politiskt?

Jag tycker i alla fall det är l i t e politiskt att skriva låtar om hur kul de människor som var så populära i högstadiet egentligen är 15 år senare (inte alls) och presentera kvällens sista låt med orden:

–Det skrivs för få kampsånger, men här kommer en feministisk kamplåt!

Och oavsett vad så är Pusjkins värda att lyssna på.

De har givit ut en ep och en cd. Ep:n Avoiding ground loops är fortfarande mig ohörd, men cd:n The Heat The Fuzz som kom förra året ligger strax i min spelare. Det var förstås en hel del mer intensitet i låtarna på spelningen, det som ligger inspelat är rätt svalt, men faktiskt utan att bli avmätt -oftast.

Genren är väl närmast att beskriva som rock, rock som oftare glider mot pop än spretar mot punk, och som sagt; dynamik är inte flickornas starka sida (och med det menar jag inte att tempot är lågt.)

Dock är albumet väldigt varierat, men snarare i olika riktningar än i "lyssningsvärde", faktiskt är detta en ovanligt jämn skiva och särskilt med tanke på att det är en debut. Låtmaterialet är helt klart kvalitativt, synd vore det väl kanske annars, med tanke på hur lång tid de ändå spelat tillsammans. Texterna tar framför allt upp utsatthet och emotionell frustration men också stolthet och att inte ta vilken skit som helst.

Softa på söndag

Hade det vart lite mer gnista så hade nog vissa låtar dugit att röjfesta till, nu passar de bättre till festivalfrukostar, att softa till på söndagar eller lyssna till på bussen, under förutsättning att man gillar lågmäld rock med snygga stämmor.

KARIN NYMAN

Här är den femte delen av Direkt Aktions historik över syndikalismen. Två frågor, och syndikalisternas svar på dem, har följts åt genom 1900-talet: hur kan vi ena arbetarrörelsen när den politiska splittringen av densamma bara ökar, och hur kan vi genomföra en revolution som i sin tur inte är förtryckande.

I början av seklet var det inga problem. Då trodde syndikalisterna på ett tvärt brott med det gamla kapitalistiska samhället. Det var enkelt att ena arbetarna eftersom de hade samma klassintresse, och, som man trodde, delade samma politiska projekt - revolutionen. Och därmed försvann även det demokratiska problemet med revolutionen.

Efter ryska revolutionen 1917 var det inte lika enkelt. Syndikalister började prata om en evolutionär revolution - det vill säga att man steg för steg skulle ta över kontrollen över arbetsplatserna, innan den avslutande generalstrejken sopade bort det gamla. På så sätt skulle man ena, skola och fostra arbetarklassen till en revolutionär mognad som undvek de problem Sovjetunionen ställts inför, men också själv skapat.

På 1920-talet skedde även en ideologisk utveckling inom den internationella anarkiströrelsen som senare starkt skulle påverka den svenska syndikalistiska rörelsen. Denna nyorientering hade även den med den urspårade ryska revolutionen att göra. Dess företrädare Errico Malatesta, Max Nettlau och senare Helmut Rüdiger, förordade någon form av pluralistiskt socialistiskt samhälle, där olika socialistiska skolor skulle samsas bredvid varandra. Bakunins kollektivister, som på något vis ville ha pengasystemet kvar, skulle existera bredvid Krapotkins kommunister och Proudhons egenföretagare. Ingen socialistisk riktning skulle få ta makten över någon annan.

Detta var anarkismens sätt att ena den allt mer splittrade arbetarrörelsen.

Problemet, så här i efterhand och som redan Krapotkin fattade, var att ett samhälle inte kan skötas på flera olika sätt. Revolutionen handlar ytterst om att folket tar makten och inrättar sitt samhällssystem.

Även syndikalisterna hade under tjugotalet börjat att fundera mycket över hur man kunde ena arbetarklassen. De fackliga striderna var hårda, organisationsslitningar uppstod mellan SAC (syndikalisterna) och LO. SAC, som bildats 1910, hade dessutom inte blivit den succé man trott vid dess bildande.

1929 hade planerna på ett återgående i LO som fackopposition gått så långt att en majoritet i en förhandlingskommitté förordade det. Men den efterföljande kongressen bröt upp beslutet och betonade att syndikalismen var en alldeles egen politisk rörelse och idé.

Och därmed ställdes frågan: hur ska syndikalisterna ena arbetarklassen inför revolutionen, när den har en alldeles egen politisk linje och inte bara är en klassorganisation?

1929 var det Albert Jensen som räddade SAC - Syndikalisterna som självständig organisation. Inget samgående med LO, snarare mer propaganda för syndikalismen.

Ungefär samtidigt stötte Albert Jensen på Errico Malatestas och Max Nettlaus idéer om en pluralistisk socialism. 1932 författade Jensen en pamflett över den förstnämndes liv och idéer. Om Malatestas starka betoning av minoritetens rättigheter i förhållande till majoriteten säger han kritiskt: "Här uppstår ett problem för den sociala revolutionen, problemet om de olika socialistiska riktningarnas samverkan för danandet av ett nytt socialistiskt samhälle, och om det är möjligt, eller om någon socialistisk riktning skall vara dominerande och bestämma över de andra".

Jensen lutar här åt en klassisk syndikalistisk, mer enhetlig, linje, snarare än den pluralistiska anarkistiska. Han undrar om samverkan verkligen är möjlig, eller om ändå inte någon riktning måste bestämma.

Fredspipa med kapitalismen

Samtidigt så borde det ju innebära att han verkligen trodde att alla kunde och skulle bli syndikalister, eftersom han några år innan inte ville gå upp i LO utan snarare trodde på en syndikalism med tydligare politisk profil.

Han var ännu inte beredd att ta till sig de nya anarkistiska idéerna.

Rudolf Holmö, den klassiska syndikalismens försvarare ända in på 1960-talet, skräder dock inte orden. Enligt honom svek Albert Jensen från och med 1929 syndikalismen genom att "åka skinnkälke på friheten så långt att han kunde röka fredspipa med kapitalismen".

Eller uttryckt mer noggrant men också kantigare:

"Medan Jensen tidigare hävdat att arbetarna för att lyckas i sin kamp måste skaffa sig (1) **makt** för att krossa eller likvidera kapitalismen, (2) **makt** för att skapa en ordning inom näringslivet som inte gav utrymme för någon form av utsugning av arbetarna eller konsumenterna, och (3) **makt** för att kunna försvara de framsteg som efterhand gjordes på denna väg, började han redan i studiet av Malatestas tankegång 1929 (läs: det pluralistiska socialistiska samhället), att mer eller mindre öppet ta avstånd från den makt, som det var fråga om i punkterna 2 och 3".

Rudolf Holmö menade att det fanns tre falanger i frågan inom den svenska frihetliga rörelsen. Dels Arbetarens och Albert Jensens, som menade att man behövde makten för att likvidera kapitalismen, men att man inte fick träda i kapitalismens

Helmut Rüdiger, syndikalistisk kooperativanhängare

Jubileumskongressen 1935

Ta makten eller bilda kooperativ?

ställe med den bolsjevikiska staten som skräckinjagande exempel.

Kooperativ

Dels suffarna, ungklubbisterna, som försvarade den klassiska uppfattningen att man med nödvändig makt skulle fullfölja den syndikalistiska uppgiften och försvara revolutionen.

Och slutligen folket kring tidningen Brand som vid denna tid var pacifistiskt influerade och tog avstånd "från makten, tvångets och våldets användning i samtliga ovan nämnda avseenden".

Det är i denna miljö som idén om producentkooperativ dyker upp.

Producentkooperativen motiverades till en början inte av ideologiska skäl, utan av praktiska överlevnadskäl under den dåvarande depressionen som nådde sin botten 1931. En av de drivande syndikalisterna i producentkooperativrörelsen i början av trettiotalet, G A Kronheffer betonade på SAC:s kongress 1935 att kooperationen för SAC aldrig hade varit ett sätt att förvandla kapitalismen till socialism, detta kunde bara ske genom den sociala revolutionen.

Företagare av arbetare

Dessutom hade SAC:s centralkommitté redan tre år tidigare yrkat avslag på motioner som ville inrätta stödfonder för kooperativ, med motiveringen att det motverkade klasskaraktären på organisationen. Det vill säga den gjorde företagare (kapitalägare) av arbetare.

Men med tiden påverkade producentkooperativen SAC ideologiskt i reformistisk riktning. Syndikalister i Stockholm som drev kooperativ i byggnadssvängen, fylldes enligt historikern Ingemar Sjöö med "entreprenörsanda". Till det kom att rörelsens teoretiker, Sjöö pekar ut Albert Jensen och Helmut Rüdiger, började hylla kooperativen ideologiskt.

Kooperativen gick dessutom alldeles utmärkt att förena med idéerna om en "pluralistisk socialism".

Enligt idéhistorikern Inga Sanner var Helmut Rüdigers favorittanke från 30-talet och framåt att producentkooperationen skulle fungera som "små socialistiska öar i det kapitalistiska samhället. Öar som kunde växa ut till ett helt nytt samhälle".

Pluralistisk socialism

En tanke som ligger väldigt nära den franske anarkisten Pierre-Joseph Proudhons och framför allt den tyske anarkisten och pacifisten Gustave Landauers idéer om ett fredfullt uppbyggande av alternativa, från det kapitalistiska samhället fristående, institutioner. Alternativ, där olika ekonomiska system och ägande kunde gälla - det vill säga detsamma som den "pluralistiska socialism" som Rudolf Holmö kritiserade så starkt, eftersom den inte hade något som helst att göra med klassisk socialrevolutionär syndikalism.

Landauer, Proudhon och Rüdiger var i denna aspekt de första hippiesarna. Deras argument känns igen från 1970 och 80-talens gröna vågen-folk.

Reformism

Teoretikerna hakade på de nya anarkistiska idéerna (Jensen tog det slutliga steget över till reformismen först 1944, ivrigt påhejad av Rüdiger) som ledde bort från den sociala revolutionen och parollen om klass mot klass. Men organisationen SAC var mer tveksam.

I ett uttalande från 1935 års kongress går man med på att kooperativen kan lära arbetarna hur man sköter produktionen, men att "man likväl icke i producentkooperationen eller kooperation i allmänhet får se en rörelse som kan förvandla det nuvarande kapitalistiska samhället till ett socialistiskt, vilket måste ske genom arbetarnas expropriering av produktionsmedlen".

Det var fortfarande klasskamp som gällde för SAC:s medlemmar.

Arwid Lund

recensioner

böcker blaskor skivor filmer

Oljud för kamp

Oi Polloi och Anger of Bacterias har släppt varsin ny LP. Oi Pollois heter "Fuaim catha" som betyder "oljud för kamp" på gaeliska. Det skotska temat återkommer på flera ställen på skivan, bland annat i den sympatiska GLF som handlar om att vara stolt över att vara rödhårig.

Annars så behandlas de traditionella ämnena poliser, religion, rika och band som säljer sig. Något jag uppskattar med Oi Polloi är att de tar upp miljöproblem och inte bara tjatar om lidande djur. Det är med en antijakt låt som heter "Hunt the rich" som tar upp engelsk rävjakt, som är en sorts överklassjakt långt ifrån vår älgjakt. När det gäller högern så måste man bara gilla "Fuck everybody who voted tory".

Musikaliskt så fortsätter de i vanlig stil med Oi och engelsk åttiotalshardcore. Det är även med en instrumental låt med ett gaeliskt namn och en låt där en text läses upp till musik. Det är även en del samplingar före, efter och i låtar, något som är trendigt men inte alltid roligt. Det är en snygg skiva och man får med en affisch och ett 20- sidigt häfte med texter, förklaringar och adresser bland annat till Socialekologisk Aktion i Stockholm!

Anger of Bacterias LP "Death Chants" är väldigt snygg med utviksomslag med texterna i. Här är musiken rå men ändå melodisk punk. Jag gillar verkligen den råa sången. De klart politiska texterna avhandlar förutom det vanliga (poliser, religion och så vidare) även problemet med apatiska kaospunkare. Låten Rave brigade annihilate är som de själva skriver inte emot techno utan emot "fluffy love parade scum" som predikar kärlek och fred istället för riktig kamp (känns det bekant? Hippies!). Låten "War on the poor" är ett tal av Mumia Abu Jamal som de satt musik till.

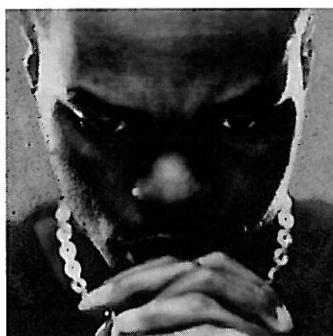
Observera att i ett av utviken ligger en lapp med den rätta låtordningen och lite politiska texter. Det här är en av årets bästa skivor!

Det här är två bra punk-skivor och de är DIY (Do IT Yourself) dvs de är släppta av små icke kommersiella bolag. Det gör att det är låga priser, men att de inte finns överallt. Men om du letar lite så hittar du dem nog. Pröva med internet.

Up the punks!

PER FERM

Oi Polloi: Fuaim catha (Sculd rec.)
Anger of Bacterias: Death Chants (Ruin nation rec.)

Blues visar var han står

Jag gillar svensk hiphop. Senast är det Blues skiva "samhällstjänst" som spelas. Det är helt klart en bra skiva som fortsätter i Petters fotspår. Musiken är bra även om det är texterna som är den största kvaliteten. Men både text och musik börjar kännas igen lite för mycket och ibland så låter skivan lite som Petters uppföljning.

Texterna är en rätt skön blandning där varannan låt handlar om våld och varannan om hur hemskt dumt det är med våld. Annars så är Blues texter intelligenta och tar upp sociala frågor och han visar tydligt vems sida han står på - alla bröder och systrar från förorten.

Musiken pendlar mellan old school 80-tals beats i till exempel "...norr till söder", till ganska sunkiga låtar, som låter som om de är gjorda av en producent som vill tjäna pengar har gjort.

MARTIN LARSSON

Blues: Samhällstjänst

Revo - ny bok om revolutionen

Så har det anarkistiska uppsvinget bland ungdomarna i Sverige de senaste åren äntligen lett till en ideologisk bok som sammanfattar våra idéer, Revo. Boken består av texter ur Direkt Aktion, ett specialarbete om SUF:s historia, en artikel om skolan skriven av några i SUF-Stockholm och lite annat gammalt material som redigerats om och satts ihop till en helhet. En del nyskrivet material har också tillkommit.

Boken börjar med ett förord och därefter ett kapitel om SUF:s historia. I nästa kapitel analyseras och kritiseras "herraväldet" i dagens samhälle. Sedan kommer ett kapitel om skolan, hur den fungerar och hur den skulle kunna fungera, och slutligen ett kapitel om den frihetliga socialismen. Boken avslutas med en ordlista. Texterna är korta men får ändå med det viktigaste. Allt som allt 108 sidor.

I förordet uttrycker författarna viljan att fylla det ideologiska tomrum som finns i Sveriges frihetligt socialistiska rörelse mellan dels kortfattade principförklaringar och flygblad, dels långa trista akademiska böcker. Lyckas de då med det? Jo, till stor del. Boken är sammanfattande utan att bli för mycket. Det som är synd är att boken ändå innehåller lite för mycket akademiskt språk och specialuttryck som nästan bara finns inom vänstern. Och även om det finns en ordlista längst bak så är den inte helt komplett och det är jobbigt att behöva bläddra längst bak för att förstå texterna.

Boken fungerar säkert utmärkt på en SUF-studiecirkel. Men den fungerar nog inte lika bra för den som tänkt att läsa sig till vad SUF, syndikalism och frihetlig socialism är för något hemma i soffan.

MATTIAS PETTERSSON

Revo! - Tankar om den frihetliga socialismen och revolutionen
Arwid Lund och Rikard Warlenius
Federativs förlag

Egenintresset helgar allt?

Vad ska man säga när man får ett exemplar av tidningen Nyliberalen - "för kapitalism och individuell frihet" - i sin hand. Tidningen är en skapelse från organisationen Frihetsfronten. För dem gäller individens fulla frihet - frihet till att ljuga, utsuga, och ta, under det mottot att egenintresset helgar allt, fast den individuella egendomen är helig och får inte röras. Skatt räknas som stöld.

Jag vet inte riktigt var jag ska börja, men vad sägs om artikeln "En feministisk översikt över pornogra-

bob hund mixar gammalt och nytt

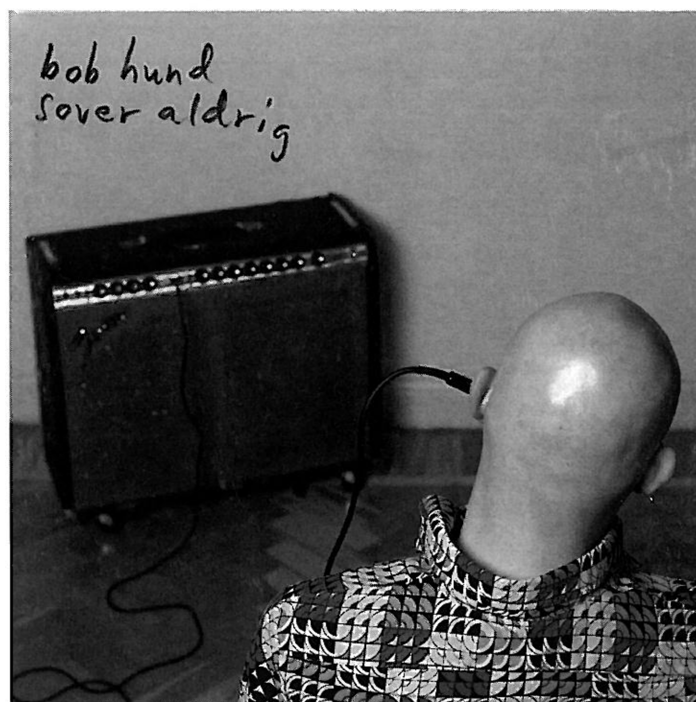
Världens bästa liveband ska de visst vara. Årets bästa skiva sa min sambo när han kom hem med bob hunds senast skiva, liveplattan "sover aldrig". Och jag tänker på alla gånger jag missat detta bands spelningar. Det hörs på skivan att det är ett riktigt bra liveband, men ändå så kan jag inte hålla med om att det skulle vara årets bästa skiva. Jag föredrar fortfarande bob hunds äldre studioinspelningar. Men det hörs att det varit ett bra ös på spelningarna.

Annars så består skivan av en bra mix av gammalt och nytt material, men med betoningen på nytt. De bjuder även på lite annorlunda varianter på låtarna med (som alltid) kul och originella gitarrslingor.

Skivan är ett måste för alla bob hundar, men jag klarar mig bra med en gammal singel och en och annan spelning som jag ska se till att komma iväg på nästa gång, för bob hund rockar fett på scen.

MARTIN LARSSON

bob hund: Sover aldrig

fi" som mynnar ut till ett försvar för porren och konstaterar att kvinnor ska vara glada för att det finns pornografi. Artikeln hävdar att "pornografi tar bort den emotionella förvirring som ofta omger verklig sex", fortsätter "Ta till exempel en av de vanligaste fantasier som kvinnor säger sig ha - fantasin att bli tagen med våld, att bli våldtagen." Det ska kvinnor vara glada över, att de kan få utlopp för det genom att se på film?! "Porr erbjuder en annan typ av information än läroböcker och diskussioner". Vadå? Att man ska tycka om att bli våldtagen, eller bli utsatt för fist fucking?

Eller en artikel som går ut på att man inte ska ha något "socialt samvete", att det rätta är att kallblodigt se till sina egna intressen och skita i samhället. "Socialt samvete är nämligen det som driver såväl socialdemokrater som moderaterna att stifta lagar som sträcker sig över allt mellan bilbälteslagar, censur och tvångssteriliseringar." De föraktar alla försök till samhällsbygge och menar att "titta bara på Stalin, Hitler och Palme". Den begränsning som ska finnas är att säkra människans rättigheter till liv, frihet och just egendom genom att ha ett rättssystem.

Tidningen Nyliberalen menar också att den nya lagen som förbjuder barnporr är ett brott mot yttrandefriheten. Alla som vill ska få ha barnporr. Det är ett resonemang jag inte riktigt förstår. De vill värna individens fulla frihet. Men gäller det då inte barnens frihet från sexuellt utnyttjande som dessutom filmas och sprids? Jag kan nog säga att inga barn vill bli sexuellt utnyttjade. Men att det övergreppet ska få spridas och säljas - är det att värna individens frihet?

OLLE SVENSSON

Tidningen Nyliberalen.
Utgiven av Frihetsfronten.

Medvetna men ohörbara texter

Tja, vad ska man egentligen säga om Besk? Gillar du Operation så är de säkert ett band för dig. Själv förstår jag inte riktigt meningen med att, när man har så pass anarkistiska och medvetna texter som dessa båda punkband från Kalmar har, skrika dem så att inte ett enda ord hörs, till ackompanjemang av kängpunk/hardcore. Och textbladet är nästan oläsligt.

Denna vinyl-EP med fyra låtar, ska om det går som planerat följas av en LP i höst.

MIKAEL BOBERG

Besk: Revolution
Box 74, 391 20 Kalmar

Bränsle för klasshatet

Ordfront nr 1-2 1999

"Vi måste bli av med dom rika" var ett slagord som kunde höras i många syndikalistiska 1:a majtåg i år. Efter att ha läst några artiklar i vänstertidningarna Ordfront (näst senaste numret) och ETC (senaste numret), blir jag allt mer övertygad om att det är mer än bara ett slagord. De rika är ett samhällsproblem, och vi måste helt enkelt bli av med dem för att vi ska kunna skapa en värld som är någorlunda mänsklig. Och inte bara det, de rikas livsstil, attityder och åsikter är dessutom rent ut sagt motbjudande, och allt rikare blir de...

Vill du bli både road och illamående, och samtidigt få en nyttig dos kunskap om hur vårt ekonomiska system omfördelar pengar från fattiga till rika, kan jag varmt rekommendera att du skaffar dessa tidningar.

Ordfront-numret inleds med en opinionsundersökning som visar på den gigantiska klyftan i åsikter mellan oss vanligt folk och makteliten, som här innebär politiker och företagsledare. Det framgår tydligt att de som har makten i samhället har helt andra åsikter än folket i frågor om välfärd, arbetslöshet och rättvisa. Slutsatsen blir att "makteliten är Sveriges verkliga extremister".

Sen följer det allra bästa: ett "undercover"-reportage från de rikas värld. Ett par frilansjournalister har för Ordfronts räkning besökt Grand Hôtel, Sturebadet och Kungliga Tennishallen i Stockholm, tre ställen reserverade för de riktigt rika. De besöker också en "Kompetensmässa" och går på krogrunda på överklasställen. De beskriver deras värld för oss som aldrig kommer få se den, och man får knappast någon vilja att någonsin se skiten heller. Reportaget är en beskrivning av överklassens motbjudande attityd och förakt för alla som inte är som de, och det är riktigt, riktigt äcklande.

ETC beskriver ungefär samma sak fast på ett mer ironiskt sätt - med citat där korkade rika klagar över sin situation, under rubriken "Stackars rika". De kombinerar humoristiska artiklar med lättfattliga och smarta ekonomiska exempel signerade Johan Ehrenberg och med talande räkneexempel på hur fruktansvärt billigt de rika lever jämfört med. För Marcus Wallenberg kostar en vecka på Kanarieöarna 42 kronor. Det vill säga så hårt tar resan i hans plånbok om man jämför med en vanlig lågavlönad arbetare. Plötsligt inser man lite hur det är att leva som extremt rik.

Förslag på vad som ska göras åt eländet får vi också, de flesta är reformististiska förslag av klassisk socialdemokratisk typ, men andra är intressantare. ETC tycker till exempel att privatskolor för de rikas barn och segregeringen av de rika i egna områden måste motarbetas för att förhindra att fler barn växer upp med överklassens trångsynta värderingar.

I Ordfront skriver Stefan Koch om hur kapitalisterna styr vilka åsikter som ska basuneras ut, genom sina många organisationer, alla med gigantisk budget: SAF, Timbro, Industriförbundet, Kreab med flera. Tillsammans bildar dessa ett nätverk som kanske inte märks så mycket, men har ett otroligt inflytande i det politiska livet. Det märkliga är att det är så sällan någon ifrågasätter denna åsiktsmaskin som till exempel låg bakom kampanjen Ja Till EU. Förhoppningsvis blir det liv i debatten när Koch kommer med en bok om saken i höst.

ETC nr 2 1999

Ordfront innehåller också som vanligt andra artiklar, ofta om kultur och litteratur. Det är allt från långtråkiga akademiska saker till riktigt intressanta och spännande artiklar. Vad som är riktigt ointressant i det aktuella numret är en artikel med rubriken "Lyda lagen eller samvetet?", där en djurrätts- och en plogbillsaktivist intervjuas kring frågan om det är moraliskt försvarligt att bryta lagen ibland. Båda de intervjuade är borgerliga pacifister och resultatet blir något som känns som man har läst det tusen gånger innan. Riktigt bra är däremot intervjun med den amerikanske professorn och anarkosyndikalisten Noam Chomsky.

Ordfront och ETC är två tidningar som verkligen behövs, i alla fall när de presenterar material som detta. Vi behöver mer än de vanliga slitna klichéerna när vi för fram vår propaganda mot borgarklassen. Vi behöver blottlägga deras nakna vidrighet, vi behöver explosivt bränsle på klasshatets eld!

MIKAEL BOBERG

Ordfront nr 1/99
Box 17506, 118 91 Stockholm
www.ordfront.se
ETC nr 2/99.
Box 4403, 102 68 Stockholm
www.etc.se

Reseskildring:

På prins-bröllop i Indien

Det är den 20e april och jag befinner mig i turistorten Varkalai i delstaten Kerala. Kerala är Indiens mest tätbefolkade delstat. Ändå känner man sig aldrig "inklämd". Det är bosättningar överallt, absolut inga ödemarker eller glesbygd. Men det är inte trångt. Trots allt folk, är Kerala ändå tämligen välmående. De flesta har ett eget rejält hus att bo i och tiggarna är mycket färre än i Tamil Nadu där jag varit tidigare under resan.

Jag är på studieresa med kursen "Ekologi och global solidaritet" från Biskops-Arnös folkhögskola. I två månader studerar vi miljö och samhälle i Indien. I en månad har vi studerat en miljöorganisation som får stöd av SIDA och Naturskyddsföreningen, Palni Hills Conservation Council. Nu är vi ute och reser på egen hand.

I Varkalai lever alla indier på turisterna på ett eller annat sätt. Förr eller senare kommer varje indier du möter på något sätt försöka tjäna pengar på dig. Det är rätt förståeligt då du som västerlänning tjänar minst 10 gånger mer än medelindiern. Vilket inte hindrar att det är väldigt jobbigt...

Första dan i Varkalai träffar jag två indiska ungdomar i min egen ålder på stranden. Vi börjar spontant prata, lär känna varandra och gör snabbt upp planer på vad vi ska fördriva de närmaste dagarna med. Bio, fester, bad, fotboll... De är fiskare, har kanadensiska flickvänner och är muslimer.

Bröllop

Vi går till stranden för att bada. Då kommer deras äldre kompis Shadji förbi med en bekymrad min. Han förklarar att "prinsen"* ska gifta sig om några timmar. Ursprungligen skulle en västerländsk affärsman vara med på bröllopet men han har fått förhinder. Han undrar om jag kan tänka mig att spela affärsman så inte prinsen tappar ansiktet inför alla sina bröllopsgäster. Min inre röst säger mig att det vore dumt och spännande och jag hör mig själv svara "yes, no problem"...

Jag tar på mig en ny skjorta men ser mer ut som en Mallorca-turist än som en hedersgäst som ska på prinsbröllop. Vi tar taxi till Choillum, en timma från Varkalai, där bröllopet ska vara. Shadji förklarar att prinsen exporterar rep och importerar gummimattor. Jag ska hävda att min far är en svensk affärsman som vill köpa rep.

”Han undrar om jag kan tänka mig att spela affärsman så inte prinsen tappar ansiktet.”

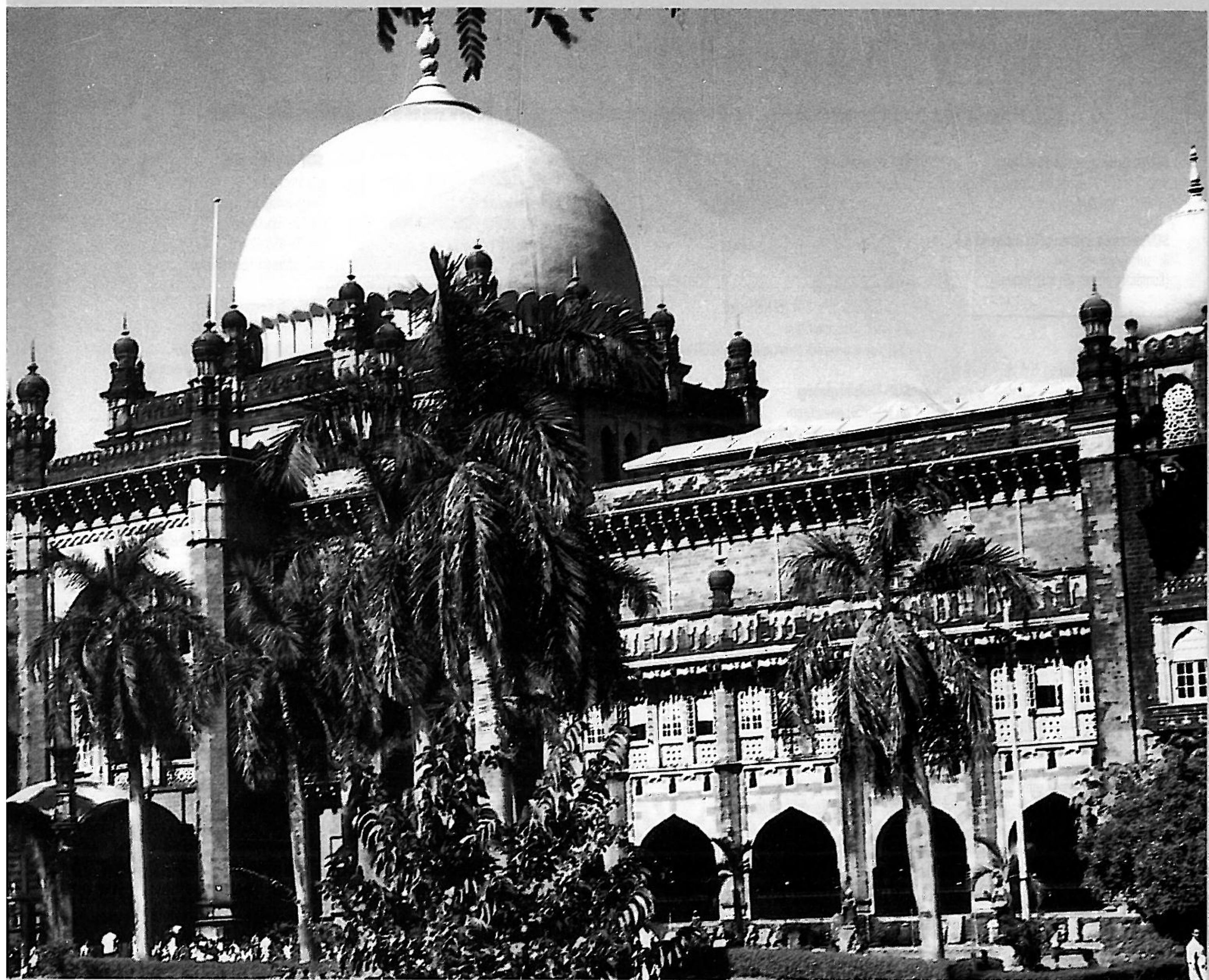
Vi kommer fram till en stor gammal katedralliknande byggnad. Ett 40-tal dyra bilar står parkerade utanför byggnaden. Vi har missat vigseln och går istället ner till matsalen där bröllopsmiddagen pågår. Runt 200 finklädda indier sitter och äter. Jag är enda västerlänningen. Allas blickar är riktade mot mig. Jag går fram och hälsar på prinsen. Han är stor och tjock och klädd i vita silkeskläder, pratar med Darth Vader-röst och ger ett otroligt respektingivande intryck.

Jag får sitta och äta sju platser bort från prinsen. En tjock indisk överklassflicka vid bordet mittemot börjar flörta med mig. Maten, ris med starka såser och sötsaker, serveras på stora palmblad. Jag kommer på att jag glömt kameran och ingen kommer tro mig när jag berättar det här.

"Quite busy man today"

Efter maten går jag och Shadji ut och minglar. Ett hundratal smäungar kommer fram och hälsar på mig. Prinsen och jag pratar lite affärer dokumenterade av fyra fotografer och tre filmare. Prinsen föreslår att vi träffas någon annan dag och går igenom detaljerna då han är en "quite busy man today". Prinsen och hans fru åker iväg i den svindyra sportbilen de fått i bröllopspresent. Bröllopsgästerna börjar ge sig av.

Shadji, jag och de två andra indiska ungdomarna går därefter ut i Choillum och ser på stan. Jag får se mycket en vanlig turist aldrig får se. Vi besöker en stor park med träd, blommor, ruiner, lekplatser och båtar. Helt plötsligt när vi går i parken

ringlar en kobra förbi oss. Mitt inne i stan!

Alkohol, hasch och prostitution

Slutligen hamnar vi på en dekadent krog vars enda två gäster ligger och sover vid varsin tom flaska. Shadji beställer in en flaska konjak och en skål fläsksvålar. Jag avböjer båda. De andra dricker sig rätt fulla och dryga. Shadji börjar klaga på sin strikta muslimska familj som inte gillar att han dricker. Han klagar på Saudiarabien, där han jobbar 6 månader varje år, och på att det inte finns någon alkohol, hasch eller prostitution där.

Istället drömmer han om ett jobb i väst så han kan supa och gå till prostituerade så mycket han vill. Han vill att jag ska lära honom svenska och undrar ständigt om inte min far kan sponsra honom så han kan studera i Sverige. Jag funderar deprimerat på varför det är just dessa sidor av den västerländska kulturen de vill ha. När det är dags att betala och gå därifrån händer det. De har inga pengar kvar. De försäkrar att de ska betala igen om jag betalar åt dem, 200 rupies kostar det (runt 40 kronor).

Vi går och ser på en parad med indier i folkdräkter och elefanter i guldfärgade kläder. Sedan åker vi tillbaka till Varkalai. Jag ser aldrig pengarna igen och jag finner det bäst att säga upp bekantskapen med Shadji och hans vänner. Men 40 kronor var ett rätt billigt pris för ett äkta prinsbröllop.

År 1957 hamnade Kerala i historieböckerna som det första området i världen att demokratiskt välja en kommunistisk regering. Sedan dess har en kommunistledd vänsterkoalition och en högerkoalition ledd av Kongresspartiet konkurrerat om makten. Keralaborna har haft för vana att välja vänster och höger vart- annat val. Att det politiska livet domineras av en höger och en vänster som i väst är mycket ovanligt. I de flesta indiska delstater står maktkampen mellan olika kastpartier, religiösa partier och lokala partier.

”Han är stor och tjock, pratar med Darth Vader-röst och ger ett otroligt respektingivande intryck.”

”Jag kommer på att jag glömt kameran och ingen kommer tro mig när jag berättar det här.”

Aktiva och stora fackföreningar

Det första kommunisterna gjorde vid makten var att genomföra en jordreform. Alla bönder blev självägande, fick den jord de brukade. Sedan 1957 har både kommunisterna och Kongresspartiet genomfört flera sociala reformer och Keralaborna får det än idag bättre hela tiden. Sjukvården och utbildningen blir bättre och billigare, lönerna höjs tack vare aktiva och stora fackföreningar. Kerala blir samtidigt mer och mer industrialiserat. Folk lever nästan lika länge som i Västeuropa, läskunnigheten är 99% och barnadödligheten låg tack vare avgiftsfri mödra- och spädbarnsvård. Kvinnorna är mer jämställda än i övriga Indien, de är utbildade och jobbar ofta. Hemgiftsmord (att maken tar livet av sin fru för hemgiftens skull) och abort av kvinnofoster, vanligt i Nordindien, existerar knappt alls i Kerala. Och kommunisterna har faktiskt inte skrämt iväg de multinationella storbolagen utan istället har de strömmat till Kerala på jakt efter den välutbildade och förhållandevis billiga arbetskraften samt den köpstarka marknaden. Det tydligaste tecknet på kommuniststyret i delstaten är dock alla röda flaggor med hammaren och skäran som kan ses över hela Kerala. Detta 10 år efter Berlinmurens fall och kommunismens dödförklarande i Europa. Symbolerna har dock olika associationer bland folk i Indien, Ryssland och Västeuropa.

MATTIAS PETTERSSON

* PRINS ÄR DEN HÖGSTA KASTEN I INDIEN.

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 633, 801 27 Gävle Tel: 026-65 34 23
suf.sog@swipnet.se

SUF:s Internationella Kommitté
ik_suf@hotmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Malmö)

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika
Tel: 0570-103 07
sufarvika@usa.net
http://www.come.to/suf-arvika

SUF-Borås
c/o Borås LS, Salängsgatan 25, 504 56 Borås

SUF-Botkyrka/Skärholmen
c/o Botkyrka LS, Box 113, 145 01 Norsborg
suf_botkyrka@hotmail.com

SUF-Enköping
c/o Enköpings LS, Tullgatan 7B
745 35 Enköping
Tel: 0171-298 00.
suf_enkoping@hotmail.com
http://www.geocities.com/hollywood/studio/9199

SUF-Eskilstuna
sufeskilstuna@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)
http://www.geocities.com/hotsprings/4433

SUF-Falun
c/o Falu-Korsnäs LS, Trotzgatan 32-34D
791 71 Falun Tel: 023-26 354
fusk@motkraft.net http://www.motkraft.net/fusk

SUF-Gotland
c/o Gotlands LS, Signalgatan 13D, 621 47 Visby
Tel: 0498-21 31 83 sug@swipnet.se

SUF-Gävle
Box 633, 801 27 Gävle Tel: 0740-18 39 71
suf_gavle@hotmail.com
http://www.come.to/suf_gavle

SUF-Göteborg
c/o Syndikalistiskt Forum, Heurlins Plats 15
413 01 Göteborg, Tel: 031-711 23 04.
suf_gbg@hotmail.com
http://www.angelfire.com/sc/sufgbg

SUF-Halmstad
c/o Hålet, Box 399, 301 09 Halmstad.
suf_hstd@hotmail.com
http://www.geocities.com/capitolhill/5208/index.htm

SUF-Helsingborg
suf_hbg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Hudiksvall
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Jönköping
c/o Jönköpings LS, Box 190, 551 13 Jönköping
Tel: 036-12 62 36

Kalmar Autonoma - SUF (KA-SUF)
Box 229, 391 22 Kalmar
ka-suf@usa.net
http://www.come.to/ka-suf

SUF-Karlstad
c/o Karlstads LS, Brogatan 14, 654 60 Karlstad
Tel: 054-21 64 90
suf_karlstad@hotmail.com
http://www.come.to/fria_radikaler

SUF-Katrineholm
Box 73, 641 21 Katrineholm
suf.k-holm@antisocial.com

SUF-Linköping
c/o Linköpings LS, Box 547, 581 07 Linköping
suf_lkpg@hotmail.com
http://www.surf.to/suf-linkoping

SUF-Ljusdal
c/o Ljusdals LS, Box 176
827 00 Ljusdal
ljusdals_ungsyndikalister@usa.net
http://www.geocities.com/capitolhill/lobby/5204

SUF-Luleå
Box 11078, 976 27 Luleå
suf_lule@hotmail.com
http://www.members.tripod.com/~suf_lule

SUF-Lund
Box 951, 220 09 Lund
suf_lund@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf-lund

SUF-Malmö
c/o Malmö LS, Box 7508, 200 42 Malmö
Tel: 040-12 61 78
suf_malmoe@hotmail.com

SUF-Motala
suf_motala@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Norra Bohuslän
suf_nb@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS, Box 1009, 600 40 Norrköping
Tel: 011-13 18 55 suf_nrkpg@mailcity.com
http://members.xoom.com/suf_nrkpg

SUF-Nyköping
suf_nykoping@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)
http://w1.155.telia.com/~u15503237/SUF/start.htm

SUF-Sandviken
c/o Sandvikens LS
Box 246, 811 23 Sandviken tel: 026-25 90 09

SUF-Skaraborg
suf_skbg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Skellefteå
suf_skelleftea@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)
http://www.geocities.com/Paris/Lights/3046/index.html

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS
Bergsundsgatan 10 nb
117 37 Stockholm
Tel: 08-658 62 69
suf_sthlm@hotmail.com

SUF-Strängnäs
Box 139, 645 22 Strängnäs
suf_strangnas@motkraft.net
http://www.motkraft.net/suf-strangnas

SUF-Sudsvall
suf_sundsvall@antisocial.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Trelleborg
suf_trelleborg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Uddevalla
suf_uddevalla@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1
903 31 Umeå.
Tel: 090-77 21 00.

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS, Sysslomansgatan 13,
753 11 Uppsala
Tel: 018-69 46 89
suf-uppsala@telerymd.com
http://www.motkraft.net/suf-uppsala

SUF-Örebro
c/o Örebro LS
Engelbrektsgatan 35
702 13 Örebro
tel:019-10 60 65
suf.orebro@swipnet.se
http://www.come.to/suf-orebro

SUF-Östersund
suf_osd@yeayea.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Ändringar av klubbadresser skickas till sufadresser@hotmail.com

Prenumerera på Direkt Aktion!

Ett års prenumeration (sex nummer) kostar bara 80 kr. Eller varför inte ta en stödprenumeration för 150 kr? Skicka in lappen här intill eller, ännu hellre, sätt in stålarna direkt.

Kulturföreningen
DIREKT AKTION
Postgiro 64 99 67 - 7

☐ Jag vill prenumerera på D.A. 6 nr 80 kr.
☐ Jag vill stödprenumerera för 6 nr 150 kr.
☐ Jag vill beställa följande gamla nr .... för 15 kr st. inkl. porto.
☐ Jag vill ha D.A. nr 1-16 för hundra spänn jämnt, inklusive porto.

NAMN _

c/o _

GATA _

ADRESS _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

TELEFON _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM